

Don Bone

V5

NO 3

21 Jan 1982

3L

00241, 112.8 KN

1132.5 B.

198951

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு

புரசைபாக்கம்.

Vol 5]

1932 ஹ ஜனவரி மீ 21உ

[No. 3

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	41	5 அப்பர் (64 கலை—தர்க்கம்)	
2. தமிழிப்பாடம்		E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	51
நளவெண்பா—சயம்வர காண்டம்	43	6. கம்பராமாயணம் (விராதன் வதைப் படலம்)	
3. குன்றுடையானும் மக்களும்		T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	53
W. V. கோவிந்தசாமி ராஜு BA.,LT. 47		7. குளாமணி (தூதுவிடு சருக்கம்—50-55).	
4. ஜுலியஸ்ஸீஸர் (அங்கம் 1. களம் 2.)		K, இராமரத்தம் ஐயர் B. A.	57
வேத்க்ஸ்பியர் நாடகம்	49	8. வர்த்தமானம்.	59

சந்தாத் தொகையை அனுப்பிவைக்காத நண்பர்களுக்கு இன்று முதல் வி. பி. அனுப்பி வருகின்றோம். தம் கைக்கு எட்டியவுடன் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தவறுவாராயின் எமக்கு மிகுந்த நஷ்டமாகும்.

தபால்கட்டணம் உயர்ந்திருப்பதால் மலேயே தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய அயல் நாடுகளுக்கு இவ்வாண்டிலிருந்து சந்தா ரூ. 9-8-0 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடங்களுக்கு வி. பி. அனுப்ப இயல்வதில்லையாதலின் அங்கிருக்கும் நண்பர்கள் விரைவில் தம் சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி வேண்டுகின்றோம்.

மானேஜர்.

கலாநிலயம்

இறுமாந் திருப்பன் கொலோ? 2.

“ இருக்கின்றேன் ” என்பதற்கு ஒரு பொருள் இல்லாமற்போகின்ற இரகசியத்தைச் சென்றவாரம் சிறிது உய்த்துணர் முயன்றோம். காலம் என்னும் அத்தத்துவம் நம் கருத்திற் ககப்படாமல், நினைக்க நினைக்கப் பற்றப்பெறுததாய்க் கழன்று தீர்வதே, நிகழ்காலத்தின் பொருள் நிலைக்கவொட்டாமல் மருள் செய்யக் காரணமாகின்றது. காலம் நம்மைக் கடந்து செல்கின்றதென்று உரைக்கவும் இயலவில்லை; மற்றும், நாந்தாம் காலத்தைக் கடந்துசெல்கின்றோம் என்று உரைப்பதற்கும் இயலவில்லை. இவ்விரண்டினையும் இதன்முன் விளக்கிவைத்தோம். இதன்படி, இருக்கின்றதென்னும் வாசகத்திற்கு இலக்காகிய ஒரு பொருள் அதே நிமிடத்தில் இல்லாததாகிவிடுகின்ற இந்திரஜாலத்தை ஏற்றக்கொள்ள நம்மனோர் மனம் எளிதில் ஒவ்வமென்று எண்ணலாமோ! விலக்கரிய விஞ்சைகளை இப்படியே காலம் இழைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், ஒவ்வொரு பொருளும், “ காலமே, உன் இந்திரசாலத்தின் திறம் இன்னதென்று யான் கண்டு

பிடிக்கக் கற்றிலேன்; எத்தனையோ விதங்களில் நான் உன்கரவை வெளியாக்கமுயன்றாலும் அதற்குமேலும் ஒரு காவிலால் என் கண்களைக்கட்டி உன்னுடைய முடிவிற்கே என்னை ஆளாக்கிக்கொள்கின்றாய்; ஆயினும் நான் இதற்கு முற்றிலும் உடன்பட்டு அடங்கிக் கிடக்கமாட்டேன் காண்; உன்னுடைய குதர்க்கத்தினால், “ நான் இல்லை ” என்று எத்தனையோ தான் வற்புறுத்தி வாதித்தாலுமென்! இருக்கின்றநான் எவ்வண்ணம் இல்லாததாகி விடுவேன்; நான் இருக்கின்றேன்! இருக்கின்றேன்!! இருக்கின்றேன்!!! நான் இருக்கின்ற வதைத்தான் வேண்டும் ” என்று கையற்ற நிலையிலும் கழறு தொழிகின்றதில்லையே. இவ்வாறு கழறுவதற்குச் சொற்கள்வேண்டா, குரல்வேண்டா, உலக விவகாரங்களத்தையும் இம்மொழிகளுக்குரிய கருத்தின் பிரதிபிம்பங்களே. ஆயினும், தத்துவங்களால் தாம் தகையப்படுதே உணரவல்ல தாயுமானவர் அனைய தாய்மையோர், “ அரியாயமாய்இந்தவுடனானென்று வரு மந்தகற் காளாகவோ ” என்று வாய்விட்டு மறுகி

யும் உளர். அந்தகன் என்பது இங்குக் காலம். இதனைத் தான் உருவகத்தில் ஆண்பாலாக்கிக் காலன் என வழங்குகின்றோம். மகா னகர இறுதிப்போலி என்றாலும் பிழையிலலை. காலமானது - 'நான் நான்' என்று பறைசாற்றியவண்ணமா யிருக்கின்றது. இத னற்றான், காலம் என்பது இன்னதென்று கணித் தறிய இயலாவிடினும், "எல்லாங் கழிந்து கழிந்து எதுவொன்றிற் சேர்கின்றதோ அதுவே காலம்" என நிச்சயிக்க வேண்டியவருகின்றதென்று சென்றநாள் எடுத்துச்சொன்னோம். தன்னுடைய அச்சத்தை இம் மொழிகளால் தெரிவித்த தாயுமானவர், வேறோர், பாடலில், "அவ்வச்சத்திற்கு ஆளாகமாட்டேன்" என்ற இச்சையை நிச்சயம்போல், "அல்லார்த்தமேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற் றுபாச வடிவமான அந்தகா, நீயொரு பகட்டால் பகட்டுவ தடாதடா, காசு நம்பால் சேல்லாதடா" என்று வைது மருட்டுகின்ற வன்சொற் களுடே விளம்புகின்றவராகின்றார். வாக்குவாதத்தில் வைகின்றவர் கட்சி வலிவற்றது என்பது எப்பொழு தும் வாதங்கள் புரியுங்கால் விளங்கிவருகின்றது. வெல்லும்வகை வேறு அறியாமையின் தாயுமானவர் காலத்தை அத்துணைக் கடிந்தறைகின்றார். கத்திக்குக் கூர்மை மழுங்கினால் பிடியைக் கொண்டேனும் அடிப் பது போலாம் இது. "காசு நம்பால் செல்லாதடா" என்றுமாம் மரபுவாசகத்தைத் தாயுமானவர் தெருச் சண்டையிடும் தீழோர் வாய்நின்றே வாங்கிக்கொண்டா ரென்றால், அவர் "ஆத்திரம்" எத்துணை பொங்கியிருத் தல் வேண்டும்! தன்னுடைய கட்சி தளர்த்தளர ஒங்குவது சினமாதலின் இந்த வசைச்சொற்கள் இயற் கையாய் வந்தன. "இருக்கத்தான் வேண்டும்" என் னும் இச்சையையே நிச்சயமென்று நம்பப்பார்க்கின் றார் இவர்; அது இயலாமையின் எரிந்து விழுகின்றார். இந்நிலையைத் தான், "காலமே, உன் முயற்சியையெல் லாம் வீணாக்குகின்றேன் நான்" என இச்சை அறை கூவிக்கொண்டிருக்கின்றதென முன் இங்குக் குறித் தோம். தோற்கமாட்டேனென்று இவ்வண்ணம் ஒல் லும் வகையெல்லாம் போராடுகின்ற இவ்விச்சையின் தன்மை என்ன வென்று இனிச் சிறிது கருதுவோம்.

"நான் இருக்கின்றேன்" என்ற நினைவை ஒருவன் தன் மனதில் தங்கவைத்து இரண்டொரு நிமிடங்கள் தொடர்ச்சியாகச் சிந்திப்பானாயின் அந் நினைவைச் சூழ்ந்து சிற்சில எண்ணங்கள் எழுதல்வேண்டும். "இதற்குமுன் கணக்கில்பல்கோடி வருடங்கள் நான் இருந்திலன்; இனிவரும் கணக்கில்பல்கோடி வரு டங்கள் நான் இருப்பேனல்லேன்" என்ற எண்ணம் எய்துங்கால்,—என்னிது! முன்னுரின்றிப் பின்னு மின்றித் 'திடீர்' என்று தான் இருக்கின்றவனு யதைக் காண அளப்பரிய விப்பினால் துணுக்க மடைகின்றான். அவன் இதயமோ இதற்கு ஒவ்வா மல் முரணி இது உண்மையாதற் கியலாதென ஒரு வாறு உணர்கின்றது. ஆறெல்லாம் பால் பெருகினும் நக்கிப் பருகும் நாயேபோல், ஆதியுமந்தமு மில்லா மல் கொள்ளையோகொள்ளைஎன்று காலந்தான் கிடக் கத் தனக்கு வாய்த்தது இவ்வொருசான் ஆயுள்தானு வென்று அலமருகின்றது அவன்பேதையுள்ளம். கல்வி யேனும் பயிற்சியேனும் ஒருசிறிதும் இல்லாதவரும் இதனைப்பற்றிச் சிந்திக்குமளவில், காலம் என்னும் இச்சை தூண்ட, கலைபொதிந்த அக்கவிவரர் அதுவே தம்முடைய இச்சைக்குத் தீர்ப்பு கொடுத்தான்.

யிருக்கின்றதென்பதை உரைக்க இயலாவிடினும் உண ர்த்துகொள்வாரென்பது திண்ணம். ஏனெனில், "இருக் கின்றேன்" என்னும் இச்சையில் 'நான் இல்லாதவ னும் இருத்தலுமாகாது' என்ற இச்சையும் இன்றி யமையாமற் கலந்திருக்கின்ற தன்றோ! ஆதலின் தான் பொய்யோ அல்லது காலம் பொய்யோ என்ற ஐயம் விளைதல்வேண்டும். தான் இருப்பதெல்லாம் பொய் என்ற முடிவை, முன்சொன்ன அவ் விச்சையானது இடைப்புக்குத் தடுக்கின்றது. எனின், இக் காலம் என்பதெல்லாம் ஏன் வெறும் பொய்யாக இருத்தலா காது? 'காலம்' என்னும் இதனை நமக்குப் புறத்திருக் கும் ஒன்றாக வைத்து விவகரிப்பதால் விளையவல்ல விபரிதங்களை முன்னர்க் கண்டோம். எனின், அது நமக்குப் புறத்திருக்குமொன் றுகாமல் நம் கருத்தின் வெறும் கற்பனையேதான் என்று ஏன் கொள்ளலா காது? இவ்வாறு உறுதிகொள்வதற்கு யாதும் இடை யூறு இல்லாமையோடு அதுவே தக்கது என்றும் இம்மானுயல் காண்ட் (Immanuel Kant) அனைய மேனாட்டுத் தத்துவதூலாகிரியர்களிற் சிலர் வற்புறுத் துவார். இங்ஙனம், காலம் என்னும் கருத்தே கற்பனை யாகிவிட்டால், இச்சையால் "இருக்கின்றேன்" என்று நிச்சயங்கொள்கின்ற மனிதனுக்கு, நாம் இப்பொழுது விவகரிக்கின்ற விதங்களில் காலத்தால் வரையறுக்கப் படும் அலகு இல்லை. ஆகையால், ஒருவன் இருக்கின் றானெனினும், அவன் இருப்பது என்னும் காலம் இல்லையாயின் எஞ்சுகின்ற நிலை யாது என்று இயம்ப வேண்டுமோ! அன்று இன்று எதைபடி என்றும் இருக்கின்றவர்களாக முடிக்கின்றோம். ஆன்மா நித்திய மானது என்பதன் தத்துவம் இது. இருப்பது நிச்சயம் என்பதற்கு அவ்விச்சையே சான்று. இவ்விச்சையைத் தான் வோர்ட்ஸ்வொர்த் (Wordsworth) என்ற ஆங்கில கவி Intimations of Immortality எனக்குறித்து, The primal sympathy which having been must ever be என்று அரிதின் விளக்கினார். இந்நித்தியத்தான், பிறப்பு இறப்பு என் னும் இப் புன்மாயத்தோற்றங்களுள்ளாம் இடைப் பிறவார்களாம். நம்முடைய வாழ்நாளை ஒரு விழிப்பு நிலை என எண்ணி விவகரிப்பது போக, அவ் வில்லியம் வோர்ட்ஸ்வொர்த் (தொண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன் இவர் இங்கிலாந்தில் ஆத்தானகவியாயிருந்தார்), அந்நித்தியத்தை மறந்து தூங்குகின்ற தூக்கமே நம் பிறப்பென்று பொருள்படும்படி,

Our birth is but a sleep and a forgetting;
The Soul that rises with us, our life's Star,
Hath had elsewhere its setting
And cometh from afar;
Not in entire forgetfulness,
And not in utter nakedness,
But trailing clouds of glory do we come
From God, who is our home.

என்று பாடிய அடிகள் இணையிலாப் பெருமையுடன் ஆங்கில இலக்கியத்தை அலங்கரித்து நிற்கின்றன. இவர் தத்துவசாஸ்திரி அல்லர். காலம் இடம் ஆன் மா உலகம் முதலிய தத்துவங்களை முறையே ஆராய் ந்து எய்தியவோர் முடிவன்று இது. இருக்கவேண்டும்

ஐயலியஸ் ஸீஸர்

[ஓர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்]

[36-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 1. களம் 2.

ப்ரூடஸ்:—விரும்புகின்றே னல்லேன், காஸ்வியஸ். எனினும் அவன்பால் நனிமிக நேயமுள்ளேன்— இதுகிடக்க, இந்நேரம் எற்றுக்கு நீயென்னை நிறுத் திக்கொள்கின்றாய்? எனக்குப் புகட்டுவான் நீ விழைகின்றது யாது (1) அது பொதுநலத்தைச் சார்ந்த எதுவாயிருப்பினும், பெருமையை ஒரு கண்ணிலும் மற்றதில் மரணத்தையும் வை; அவ் விரண்டையும் யான் ஏதும் பேதமின்றி எதிர்நோக்கு வேன். மற்று, மரணத்திற் கஞ்சுவதனிலும் பெரு மையின் பெயரிற்கு யான் அதிகம் ஆசை கொள் வேனேல் தெய்வங்கள் என்னைச் செலுத்துமாறு செலுத்தட்டும் (2).

காஸ்வியஸ்:—உன் வடிவத்தினை நான் எவ்வளவு நன்றாக அறிவேனோ அப்படியே ப்ரூடஸ், இவ் வுயர்குணம் உன்னிடத்தில் இருப்பதையு மறி வேன். நன்று, நானுக் குரைக்கவரும் கதையின் பொருளும் பெருமைபே (3). இவ்வாழ்க்கையைப் பற்றி நீயும் மற்றவர்களும் என்ன நினைக்கின்றீர் களோ, என்னாற் சொல்லியலாது. எனினும், என்னைப் பொறுத்தமட்டில், எனக்கே நான் வெருவியிருக்க உயிர்வாழ்வதனிலும் யான் இல் லாமையே மேல் என மதிக்கின்றேன் (4) நான் லீஸரைப் போன்றே எல்லாச் சுதந்தரங்களுட னும் பிறந்தேன்; நீயும் அப்படியே; நாமிருவரும் அவனைபோல் உண்டு வளர்த்தோம்; அவனளவு மாரிக்குளிரை நாம் இருவரும் தாங்கவல்லோம். ஏன்! முன்னொருபோது, காற்றுக் குளிரும் மிகு ந்தொருநாள், கொந்தளித்த டைபர் தன்கரையொடு பொருதிருக்க, லீஸர் என்னை நோக்கி, "கதங் கோண்ட இவ்வெள்ளத்தில், காஸ்வியஸ், என் னோடு குதித்து அதோ அவ்விடத்திற்கு நீந்தத் துணி வாயோ" என்றான்—என்றவளவில், உடைகள் முழுவதும் தரித்திருந்தேனாயினும், நான் குதித்து அவனைத் தொடருமாறு கூறினேன். அப்படியே அவனும் செய்தான். புனலோ களைத்தது. நாங் களும் இகலுடைய இதயமுடன் (5) அதனைப் பிளந்தற் தடுத்தும் எங்கள் செழித்த தசைவலி கொண்டு மோதினோம். எனினும் குறித்த இடத் தைச் சேர்வதன்முன், "என்னைக் காவாய், காஸ்ஸி யஸ், இல்லையேல் முழுகிப்போவேன்" என்று லீஸர் கதறினான். நமது பெரிய முன்னோன் இனியஸ், ட்ராரின் தீயினின்று முதியோன் ஆன் கைஸஸைச் சுமந்துபோல, டைபரின் அலைகளி லிருந்து நான் களைத்தயர்ந்த லீஸரைச் சுமந்து போந்தேன் (6): இந்தமனிதன்தான் இப்பொழுது ஒரு தெய்வமா யிருக்கின்றான்; காஸ்வியஸோ கடைகெட்ட பிராணியாய், லீஸர் பராமுகமாய் அவன்பக்கத் தலையை அசைத்தாலும், தன் உடலை

(1) புகட்டுவான் - எனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு நீ விரும்புகின்ற விஷயம் என்ன, என்று கேட்குமாற்றால் காஸ்வியஸின் கருத்தை, முன்னரே ஊகித்துள்ள ப்ரூடஸ், சொல்லுமாறு துணிவு தந்து தூண்டுகின்றான். 'சிரஞ்சிவி ஸீஸர்' என்று காஸ்வியஸ் வஞ்சப்புகழ்ச்சியாய்ச் சொன் னது ப்ரூடஸிற்குத் துணிவளித்ததுபோல், 'அஞ்சுகின் றேன்' என்றும், "விரும்புகின்றேன் அல்லேன்" என்றும் இவன் இயற்பியது காஸ்வியஸிற்குத் துணிவளித்திருக்க வேண்டும். எனினும் 'அவன்பால் நனிமிக நேயமுள்ளேன்' என்று தெரிவித்தபின் காஸ்வியஸ் தன் தீய கருத்தை வெளியாக்கக் கூசினவனாய் நின்றுருத்தல் வேண்டும். இதுகண்ட ப்ரூடஸ் அவனுக்கு இச்சொற்களால் உறுதி யளிக்கவேண்டியதாயிற்று.

(2) இவ்வாக்கியங்களின் பொருள் முதலாவதில்போல வே இம் மொழிபெயர்ப்பிலும் சிறிது மயங்கவேண்டி யிருக்கின்றது. பெருமை என்பது இங்கு, செல்வம் செல்வாக்கு முதலியவைகளால் எய்தும் உயர்நிலையை யேனும், அல்லது தீவினையஞ்சுகின்ற மானத்தையேனும் குறிக்கலாம். அல்லது, முதல்வந்த 'பெருமை' பின் னைய பொருளையும், மற்றது முன்னைய பொருளையும், ஏற்கலாம். இது எவ்வாறாயினும் "இறப்பதானாலும் நான் அஞ்சாமல் பொதுநலத்திற் குரியவைகளைச் செய்யச் சித் தமா யிருக்கின்றேன். ஆதலின், நீ சொல்ல நினைப்ப தைச் சொல்" என்பது இதன் பொருளெனக் கொள்ள லாம். கலங்கிய உள்ளமுடையவனா யிருக்கின்ற ப்ரூட் வின் உரைகளும் தெளிவின்றி வருதல் இயற்கையே.

(3) நானு மிப்பொழுது உன்னிடத்தில் பெருமையைப் பற்றியே பேச நினைத்திருக்கிறேன்-

(4) எதன்பொருட்டுத் தன்னையே தான் அஞ்சுகின் றான் என்பதைக் காஸ்வியஸ் வெளிப்படையாய்ச்சொல்ல வில்லை. "நான் கையாளும் பொறுமையை இழந்து, ஸீஸ ரை எந்நாள் என்ன செய்துவிடுவேனோ, என்று அஞ்சுகின்றேன்" என்பது அவன் கருத்தா யிருக்கலாமெனப் பின்வரும் வாக்கியங்களிலிருந்து ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

(5) இகலுடைய இதயம் என்பது வெள்ளத்தைப் பகைப்பதைக் குறிப்பதோடு, இப் பந்தயத்தில் வெல்ல வேண்டுமென்று அவ்விருவரும் தனித்தனி எண்ணிய 'போட்டி'யையும் குறிக்கும்.

(6) இனியஸ் என்பவன் ஒரு வீரன். அன்கைஸஸ் என்பவன் அவன் தந்தை. ட்ராய் என்னும் நகரத்தின் அரசனாகிய ப்ரையாய் என்பவனுக்கு உறவினன். அவ் வரசனது புதல்வர்களில் ஒருவனாகிய பாரிஸ் என்பவன் கிரீக் தேயத்து அரசன் மெனிலியஸ் என்பவனுடைய மனைவி ஹேலன் என்பவளைக் காதலித்துத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடவே, கிரேக்கர்கள் பெரும் படை திரட்டிவந்து ட்ராய்நகரத்தை முற்றுகையிட்டெரி யூட்டினார். இந்தச் சரித்திரம், உலகத்துக் கவிசுளுக்கெல் லாம் முதல்தாதை என அழைக்கப்படும் கிரீக் கவி ஹோமர் என்பவர் எழுதிய 'இல்லியட்' என்னும் பெருங் காவியத்தில் அடங்கியிருக்கின்றது. அந்தத் தீயினின்று தன் வயோதிகத் தந்தை அன்கைஸஸை, இனியஸ் தோளிற் சுமந்து காப்பாற்றிப் போந்து பிறகு பலவிடங் களுக்குச் சென்று அரிய கருமங்கள் பல ஆற்றி இறுதியில் இட்டலி தேயத்தில் தங்கிவிட்ட வரலாற்றை லாட் டின் பாஷையின் பெரும் புலவராகிய வரீஜில் என்பவர் தம் 'இனியட்' என்னும் பெருங்காவியத்தில் கூறி யிருக்

வளைக்கவேண்டும் (7). ஸ்பெய்ன் தேயத்திலிருந்த காலத்தில் அவனுக்குச் சுரம் கண்டது. குளிர்ப்பந்த போது அவன் எப்படி நடுங்கினான் என்பதை நான் கவனித்தேன்; உண்மையே அது! இந்தக் கடவுள் நடுங்கவே நடுங்கியது பயங்கொண்ட அவனுதடுகள் உதிர்த்திற் காற்றாது ஒடின (8). உலகத்தை ஒரு பார்வையால் வெருவுநச் செய்யும் அதே கன் தன் ஒளியை இழந்தன. அவன் மறுகியதை நான் கேட்கவுங் கேட்டேன். ஆகா! தன்னையே கவனித்துத் தன் மொழிகளைப் புத்தகங்களில் எழுதிவைத்துக் கொள்ளும்படி உரோமர்களுக்குக் கட்டளை யிட்ட அவன் நாவானது, பாவம், “டிடனியஸ், குழப்பதற்கு ஏதேனும் கொடு” என்றோர் நோயாளிப் பெண்போல் கத்தியது. (9) எ! தெய்வங்காள், இத்தனை நொய்ய தன்மையனெருவன், இம் மாபெருமூலகம் பிறக்கிட முந்தி இப்படியும் வெற்றிமாவைத் தானே தனியாய்ச் சூடுவதோ என்னும் வியப்பு என்னைத் திகைக்கச் செய்கின்றது (10)

[வாத்திய முழக்கமும் சனங்கள் ஆரவாரமும் கேட்கின்றன.]

ப்ரூடல்:—பின்னுமோர் பெரு முழக்கம்! வலீஸரின் மீது ஏதோ புதிய பெருமைகள் குளிப்பதற்காகவே இவ்வோகை விளம்பலாகின்றன வென்று நம்புகின்றேன். (11).

காஸ்ஸி.—ஆம், ஐய, ஒடுங்கிய இவ்வுகை அவன் கலோஸஸ் போல் கால்பரப்பி உகைக்கின்றான் (12); சிறு மாதுடர்களாகிய நாம், அவன் பெரிய கால் களின்கீழ் துழைந்துநடந்து மானமில்லாக்கல்லறை களே சேர்வதற்கு வழிபார்த்திருக்கின்றோம். (13) மனிதர் யாதாமொருபோது தம் விதிக்கு அதிகாரி களாகின்றார். நாம் பணியாட்களாகவே யிருக்கின்ற பிழை இது, அருமைப் ப்ரூடல், நம்முடையதேயல் லாமல், நம் கிரங்களின் பிழையன்று. (14) ப்ரூடல்-வலீஸர்! அந்தவலீஸரில் இருப்பதுதான் யாது? அந்தப் பெயர் உனதினும் அதிகமாய் இசைக்கப்பெறுவானேன்! இவ்விண்ணடையும் எழுதிப்பார், உன் பெயரும் அதற்கிணையாக நேர்மைத்தே. உச்சரித்துப்பார், அதுபோன்றே இதுவும் வாயிற்பொருந்துகின்றது. நிறுத்துப்பார், அத்துணைப்பாரம் இதற்கு முளது. அவைகளைக் கொண்டு மந்திரஞ் செய், வலீஸர் எவ்வளவு விரைவில் ஒரு பூதத்தை எழுப்புகிறோ அல்லவளவு விரைவில் ப்ரூடல்ஸும் எழுப்பும். (15). [சனங்கள் ஆரவாரம் கேட்கின்றது.]—எல்லாத் தெய்வங்களின் பெயர்களையும் ஒருங்கே வைத்துக் கேட்கின்றேன் (16)-இத்துணைப் பெரிய னாய் வளர்த்திருப்பதற்கு நம் வலீஸர் இவன் எவ்வளவு புசிக்கின்றான்? காலமே, நீ பரிபவமடைந்தனை! உரோமாபுரியே, உயர்குலத்தோர் பரம்பரையை நீ இழந்துவிட்டாய். ஒருவனுக் கதிகமானவர் களால் புகழ்பெற்றல்லாமல், பெரும் பிரளயத்திற்குப் பிறகு, கழிந்தகாலம் ஒன்றுதான் னுண்டோ! (17). உரோமாபுரியைப் பற்றிப் பேசுவோர், அதன் அகன்ற மதில்கள் ஒருவனையே தம்முள் வீணாந்து கொண்டிருந்தனவென்று. இந்நாள்வரையில் எப்பொழுது இயம்பியிருக்க வல்லவராயினர்? ஒரு வளைத்தவிர ஏனையோர் இடமகல வேண்டியிருந்த

கின்றார். இந்த இனியஸ் என்பவன்தான் உரோமர் குல முதல்வன்.

(7) காஸ்வியஸ் தன்னையே படர்க்கையில் பேசுகின்றான். ஸீஸரைப் பணிந்து வணங்கும்படி தன் கதியாயிற்றே என்று காஸ்வியஸ் வருந்துகின்றான்.

(8) உதடுகள் இரத்தமின்றிவிளர்த்தன என்பது இதன் பொருள். உதடுகள் ஓடவில்லை. இரத்தக்களத்திற் கஞ்சி ஓடும் படைஞ்சுண்டோல், உதடுகளும் இரத்தத்தைவிட்டு ஓடின என்னும் கருத்தைக் காஸ்வியஸ் இவ்வண்ணம் சுருக்கிச் சொல்கிறான்.

(9) சுரத்தால் வருந்தியபோது ஸீஸர் தன் அருகிலிருந்த டிடினியஸ் என்பவனைத் தாக்கத்திற்கு நீர்க்கேட்ட சொற்கள் இவை.

(10) பிறக்கிட-பிள்ளை. ‘நான் முன், நீ முன்’ என்று எல்லோரும் இகலிச் செல்கின்ற இவ்வாழ்க்கைப்பந்தையத்தில், மெய்வலியேனும் மனவலியேனும் இவ்வாத இந்த ஸீஸர் நம்மனோரை இவ்வளவுதூரம் பின்விட்டுச் சென்று, யாதினும் உயர்ந்த சர்வாதிகாரிப் பதவியைத் தான்மாத்திரம் தனியே அனுபவிக்க நாம் விட்டுவைப்பானேன்.—என்பது இதன் கருத்து.

(11) ஓகை விளம்புதல்—கரகோஷம் முதலியவைகள் செய்து தம்முடைய சம்மதத்தையும் உவகையையுந் தெரிவித்தல்.

(12) உலகத்தின் எழு அதிகசயங்களில் ஒன்றாகிய கலோஸஸ் என்பது, கிரேக்கர் கடவுள் ‘அப்போலோ’-வின் உருவச்சிலை. பித்தனையாற் செய்தது. 105 அடி உயரம். ரோடஸ், என்னும் பட்டணத் துறைமுகத்தின் துழைவாயிலின் இருபுறத்திலும் பாவியகால்களுடன் அது நிறுவப்பெற்றது. பரப்பிய அக்கால்களின் இடைவெளியில் கப்பல்கள் துழைந்து செல்லக்கூடும். (உலகத்தல், சவாரி செய்தல்).

(13) கல்லறைகள் = இறந்தபின் புதைக்குமிடம். மானமின்றி நாம் ஸீஸரின் கால்களைப் பணிந்து மான்வதற்கே கிடக்கின்றோம்—என்பது கருத்து.

(14) எல்லாம் விதியின் பயன் என்று எண்ணலாகாது. விதியையும் வெல்லவல்ல சமயம் ஒவ்வொருவனுக்கும் வாய்க்கும். அதனைக் கைகடக்கவிட்டுவிட்டு நம் கிரகங்களைக் குறைகூறுவது மதியாகுமோ—என்பது இதன் பொருள்.

(15) பேரளவில், ஸீஸருக்கும் ப்ரூடலிற்கும் ஏற்றந்தாழ்வு யாதுமில்லை என்னக் காஸ்வியஸ் பலபடி மொழிகளை வளர்க்கின்றான். தன்னையோல் குளிரைத் தாங்க மாட்டான், நீந்தமாட்டான், சுரத்தைப் பொறுக்கமாட்டான், ஆகையால் ஸீஸர் தன்னிலுந் தாழ்ந்தவன் என்ற காஸ்வியஸ், ப்ரூடல்—ஸீஸர், என்னும் பெயர்கள் ஒரு படித்தா யிருப்பதால் அப்பெயரைஉடைய அவ்விருவரும் எவ்வகையிலும் இணையானவர்களே, என்று வாதிப்பது வியத்தற்குரியதன்று.

(16) தெய்வங்களே, நீங்களே சொல்லுங்கள்—என்பது பொருள்.

(17) காஸ்வியஸின் காலத்திற்கு 1500 வருடங்களுக்கு முன், ஜூபிடர் என்னும் கடவுள், மனிதர் தெய்வபக்தியற் றவராயினர் என்ற கோபத்தால், நெஸ்ஸிலி என்னுமிடத்தில் ஒரு பிரளயம் வீணத்தாரென்றும், அதனில் டியே கேலியன் என்பவனும், அவன்மனைவி பிரீரா என்பவளும் தவிர மற்றவரெல்லாம் மாண்டனரென்றும் கூறுவர். அப்பொழுதுதான் இத்தேயம், டியேகேலியன் என்னும் அவ்வொருவனைக் கொண்டே புகழெய்த வேண்டியதாயிற்று. இன்றைக்கோ, மற்றவரெல்லாம் மாய்ந்தவர்க்கே நிகராக, இந்த ஸீஸர் ஒருவனே புகழையெல்லாம் முகந்துகொண்டு நிற்கின்றான். அன்றுமுதல் இன்றுகாறும் இணையாய் புகழுடைய பல மனிதர்களால், அவ்வக்காலமும் இடமும் திகழ்ந்திருக்க, இப்பொழுது மாத்திரம்

லால் இவ்விரோமாபுரி அகலிட முடையதென்பது தக்கதேயோ! (18). நிரந்தரம் பேயேபோல் மன்னனுட்சியையும் இவ்விரோமாபுரியில் பொறுப்பான் ஒரு ப்ரூடல் ஒருகாலத்தில் இருந்தானென்று நம் தந்தையர் கூற நீயும் நானும் கேட்டிருக்கின்றோம். (19)

ப்ரூடல்:—என்பால் நீ அன்புடையை யாதலை யான் யாதும் அயிர்த்திலேன். எதற் கென்னைத் தூண்டு கின்றனை யென்பதையும் ஒருவாறு குறிக்கொள்கின்றேன். இதனையும் இக்காலங்களையும் பற்றி நான் எவ்வாறு நினைத்துள்ளேன் என்பதைப் பின்னர் உரைப்பேன். பரிவினோடும் நானுள்ளே வேண்டிக் கொள்ளாமெனின், தற்போது இதன்மேல் நான் அசைக்கப்பெற விரும்பவிலை. (20) நீ சொல்லியதைச் சிந்திப்பேன்; இன்னும் நீ சொல்லவேண்டியவைகளைப் பொறுமையுடன் கேட்பேன்: இதுவனைய பெரியவிடயங்களைக் கேட்கவும் பதிலுரைக்கவும் தக்க அமயத்தை நாடுவென். அதுவரையில், என் பெருந்தகை நன்ப, இதனை மென்றுகொண்டிருப்பாயாக (21); இக்காலம் நம்மீது சுமத்தக் கூடிய கடிய நிலைகளில், ரோமநகர மகனென்ற பேரால் தன்னைப் பாராட்டிக்கொள்வதிலும் ப்ரூடல் ஓர் கிராமவாசியா யிருத்தற்கே விரும்புவான். (22)

காஸ்ஸி:—நொய்ய என் சொற்கள் ப்ரூடலிலிருந்து இவ்வளவேனும் தீப்பொறி தோற்றுவித்ததற்கு உவகை எய்துகின்றேன்.

ப்ரூடல்:—வினையாட்டுப் பந்தயங்கள் முடிந்தன. வலீஸர் திரும்புகின்றான்.

காஸ்ஸி:—அவர்கள் நம்மைக் கடந்துசெல்லும்போது காலக்காலின் அங்கியைப்பற்றிப் பறித்துக்கொள். இன்றைக்குக் கருத்துட் கொள்ளத்தக்க யாது நிகழ்ந்ததென்பதை அவன், தன் வழக்கப்படி, புளிக்கப்புளிக்கச் சொல்வான். (23)

[ஸீஸரும் அவன் பரிவாரத்தினரும் மறுபடி வருகின்றனர்.]

ஒருவனே எல்லாப் புகழையும் விழுங்கிக்கொள்வது என்—என்பது இதன் பொருள்.

(18) இடமகல்—அகலிடம், சிலேடை. (முதலாவில் சிலேடையாய் வந்த சொற்கள் வேறு.) இடமகல்தல்—இடத்தைவிட்டுப் போதல், அகலிடம்-விசாலமான இடம்.

(19) இங்குக் குறித்த ப்ரூடல், நம் ப்ரூடலின் மூதாதை எனக்கருதப்படுகின்ற ஜூனியஸ் ப்ரூடல் என்பவன். அவன், அன்றைக்கு நானுற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன் ரோமாபுரியில் அரசாண்டிருந்த அரசனை அடித்துத் தூரத்திவிட்டுக் குடியரசு முறைநிறுவி அதனில் தானே முதல் ஆட்சித்தலைவன் Consul ஆயினான். அரசன் ஆட்சி பொறுக்காமல் ஜனஆட்சி ஏற்படுத்திய அவன் மரபில் வந்த நீ இப்பொழுது சுமாவிருக்கலாமாவென்று ப்ரூடலைத் துண்டியவாரும் இது. “பேயேபோல் மன்னவன் ஆட்சியைப் பொறுப்பான் ஒரு ப்ரூடல்” என்பது, பேய் ஆள்வதென்றால் எவ்வளவு பொறுப்பானோ, அவ்வளவுதான் அரசன் ஆள்வதென்றாலும் பொறுத்திருப்பான்—அதாவது, இரண்டையும் ஒரு படித்தாய்க் கருதுவதால் அவ்விரண்டையும் பொறுக்கமாட்டான் எனப்பொருள்படும்.

(20) உன்னை வேண்டிக்கொள்கின்றேன். இதன்மேல் இப்பொழுது என் மனத்தைச் சஞ்சலப்படுத்தாதே, என்பது பொருள்.

(21) வாயில் ஒன்றினை மென்றுமென்று அதன் சுவையைச் சோதித்தறிவதுபோல், நான் உரைக்கின்ற இவ்வாசகத்தைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து அதன் பொருளைத் தேர்த்துகொள்.

(22) இப்பெருநகரின் ஒருமகனாய்ப் பிறந்த நான், இக்காலத்தில் உண்டாகும் இன்னல்களைக் கண்டிருந்தும் சுமாவிருத்தல் ஆகாது; இதனைத் தீர்ப்பதும் எளியதன்று. ஆதலின், ஏதேனும் ஒரு கிராமத்தில் பிறந்து ஒன்றுமறியாதவனாய் இருப்பேனெல், அல்லல் இல்லாமலிருக்குமே என்று நான் எண்ணுகின்றேன்—என்பது பொருள்.

(23) மரத்தினின்று காயைக் காம்பினால் பறிப்பது போல், கூட்டத்தினின்று காலக்காவை அவன் ஆடையப்பற்றி இழுத்து நிறுத்திக்கொள்—என்பது பொருள். இவன் புளியங்காய் போல் புளிக்கப் பேசுவானே யன்றி இனிக்கப் பேசமாட்டான்.

அ ப ப ர்

அப்பரும் அறுபத்து நான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[27-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(V) ஐடபதார்த்த வகை.

பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுவன யாவும் ஐடபதார்த்தமே. சித்துப்பொருளாக மனிதனைக் காணும் போதும், அவன் தேகத்தையும் இயக்கத்தையும் காண்பதால், அவன் அறிவுப்பொருளென்று அதுமானிக்கின்றோமேயன்றிக் காணும் பண்டமாகிய ஸ்தூலசரீரம் சடமேயல்லால் வேறில்லை. ஆகையினால் பொருள்களை நம் முன்னோர் பூதங்களின் பகுதியாய் ஐவகையாய்ப் பிரித்தனர். அவையாவன:—

(1) ஆகாயம்:—இது ஏகமாய், பகுக்க முடியாததாய் எங்கும் நிறைந்த ஒரே பொருள். சடபதார்த்தங்களில், இக்குணம் வாய்ந்தது இது ஒன்றே. இதன்றியும் ஏனைய பொருள்கள்போல் மற்றப்பூதங்களிலிருக்கும் இடத்தில் அதே காலத்தில் இருக்கக்கூடியது.

கல்லொன்று இருக்குமாயின், நீரும் அதே காலத்தில் அதே இடத்தில் இருக்கலாகாது. ஆயினும் ஆகாயமானது கல்லின் ஒவ்வொரு அணுவின் பாகங்களிலும் நிறைந்திருக்கும். இது கடவுள் தன்மைபோல் * எங்கும் நிறைந்ததோர் பொருளாம். (இதை ஆங்கிலத்தில் Ether என்று கூறுவர்)

* முண்டத்திற் பொலித்திலங்கு மேனி யானே முதலாகி டொவாகி முடிவானே கண்டத்தின் வெண்மருப்பின் காறையானே கதநாகங் கொண்டாட்டும் காட்சியானே பிண்டத்தி னியற்கைக்கோர் பெற்றி யானே பெருநிலநீர் தீவளியா காசமாகி யண்டத்துக் கப்பலாயிப்பா லானே யவனாகி லதிகைவீ ரட்டனாரே திருவதிகைவீரட்டானம்—அடையாளத் திருத்தாண்டகம் 3.

(2) வாயு:-காற்றின்வகை இரண்டு. வீசுவது ஒன்று வீசாதது மற்றொன்று. வீசுவதை நாம் பரிசுஉணர்ச்சி பால் அறிகின்றோம். அது வீசாதிருப்பின், இயக்கம் கொடுத்தோ அல்லது வேறு வகையிலோ, அதன் உண்மை யறிகின்றோம். வீசுங்காற்று இருவகையாம். அவை மந்தமாருதம் என்றும் சண்டமாருதம் என்றும் கூறப்படும். அவற்றுள் மந்தமாருதம், இன்பம்* தரும் தென்றல் முதலியன. சண்டமாருதமாவது சுருவளி முதலிய துன்பம் பயக்கும் காற்று.

காற்றின் தன்மையாவது எளிதில்சுருங்கவும், பெருகவும், பரவும், கூடியது. அதனால், சக்திபெற்றபோது மண், நீர், தீ என்னும் பூதங்கள் மூன்றையும் கலக்கவும் அழிக்கவும் வெகுதூரத்தில் கலையும் வன்மை பெற்றதாம். இதை உவமானம் செய்து, அப்பர்.

காற்ற னைக்கலக் கும்வினை போயறத்

தேற்ற னைத்திரு வண்ணு ம்லையனைக்

கூற்ற னைக்கொடி யார்புர மூன்றெய்த

வாற்ற னையடி யேன்மறந் தய்வனோ?

திருவண்ணாமலை—திருக்குறந்தொகை 4.

காற்றி னுங்கடி தாதி டடப்பதோர்

ஏற்றி னுமயிசைந் தேறுவா ன்பொடு

நீற்றி னையணி வர்நினை வாய்த்தமைப்

போற்றி யென்பவர்க் கன்பர் புத்தூரரே.

திரு அரசிற்கரைப்புத்தூர்—திருக்குறந்தொகை 8.

என்றும் பாடுவது காண்க. காற்று இயற்கையாய் ஓரிடத்தில் நிலைபெற்று நிற்பதன்று.

(3) அக்கினி—“தீத் தெறுதலைக் குணமாகவுடைத்தி” என்பர் அடியார்க்குநல்லார். இதன் சுபாவம் உஷ்ணம். உருக்கப்பட்டு வெளிவரும் உலோகங்களை யெல்லாம், தீயின் பகுதியிலே நம் முன்னோர் கொள்வர். பொன், வெள்ளி முதலியனவற்றைப் பிரிதிவி ஆகிய மண்ணின் பகுதியாகக் கொள்ளார். தீ மூன்று வகையாய்க் காணப்படும். நீறுபூத்த நெருப்பாய் வெளியிற் காணப்படாது உள்ளே கவிந்து நிற்பது. செந்தழலாய்ச் சிவந்த நிறத்துடன் சூட்டை வீசுவது. இவ்விரண்டும் சாதாரணமானவை. அப்பர் அவற்றைப் பரமனுக்கு ஒப்பிடுவார்:—

சேந்தழலுருவர் போலுஞ் சினவிடை

யுடையார் போலும்

வேந்தவேண் ணீறுகோண்டு யெய்க்கணிக்

திடுவர் போலும்

மந்தமாம் பொழிற்பழனை மல்கிய

வள்ளல் போலும்

அந்தமி லடிகள்போலு மாலங்காட்

டடிக ளாரே.

திருவாலங்காடு—திருநேரிசை 2.

மூன்றாவதுவகைத் தீயானது கர்ண அரியதாய் மேலெழுந்து செல்லும் தன்மையதாய் அதிக உஷ்ணத்தை உடையதாம். இதில் சிறிது நீரின் சம்பந்தப்பட்டவஸ்துக்கள் பட்டால் புகையைக் கக்கியெரியும். இத்

தகைய புகையை அழலுமிழ் புகையென்பார். ஆக இம் மூன்றுவகைத் தீயும் நமது அந்தணர்கள் ஓம்பின ரென்பது அப்பர் தேவாரத்தில் காணலாம்:—

ஓதீயிக வந்தணர்க ளோரிமூன் றோம்பு

உயர் புகழார் ஓமமாம் புலியூர் மன்னும்

தீதிறிரு வடதனியெஞ் செல்வன் றன்னைச்

சேராதே திகைத்துநாள் செலுத்தி னேனே.

திருவோமாம்புலியூர்—திருத்தாண்டகம் 2.

(4) நீர்:- நீர் நெகிழ்தலாகிய குணத்தையுடையது.

அது நால்வகையாகக் காணப்படும். அவையாவன:—

(i) கல்நீர். அதாவது உலர்ந்திருக்கும் பதார்த்தங்களில் உள்ளே தங்கும் நீர். வயிரம் கெம்பு முதலிய கற்களில்ஒளிதருவது அவற்றினுள்ளிராலேயே. இதைப் பனிங்குக்குள் நீர் (Water of crystallisation) என மேல்நாட்டு இயற்கை அறிவியல் நூலாசிரியர் கூறுவர். இந் நீர், அப்பதார்த்தத்தை உடைத்தாலும் பொடிசெய்தாலும் வெளிவராது. பெருந்தீயால் அப்பதார்த்தத்தின் ஸ்தூல அணுக்களின் கட்டடஅழிவு செய்வோமாகின், இந்நீரை வெளியே கொண்டுவரலாகும். இவ்வகை நீரை பெண்ணியோ அப்பர்,

புனலொப் பாளைப் பொருந்தலர் தம்மையே

மினலொப் பாளை விண்ணோரு மறிகிலார்

அனலொப் பாளை யாத்துறை மேவிய

கனலொப் பாளைக் கண்டிர்நாக் தொழுவதே.

திருநெல்வாயிலரத்துறை—திருக்குறந்தொகை 7.

(ii) உவர் நீர்—அதாவது உப்புநீர். நிலத்தில் பல இடங்களில் உப்பு நீர் காணப்படினும் கடலின் உப்பு சிறந்த குணமுடைய தாகையால் உப்பு நீரென்பதைக் கடல்நீராக எண்ணுவது சிறப்பாம். தேகவினை யாவும் ஒழிக்கத் தக்கது சாதாரண உப்பு (Sodium chloride) ஆகும். சமுத்திரத்தினருகில்வசிட்தலே ஒருவகைச் சிறப்பெனக் காட்டலோ அப்பர், கடல்கு ழிதழி நாகைக்கா ரோணன் றன் வடவ ரையெடுத் தார்த்த வாக்கனை அடர வுன்றிய பாத மனைதரத் தொடர வஞ்சுந் துயக்கறுங் காலனே. திருநாளைக் காரோணம்—திருக்குறந்தொகை 10.

என்னுமப் பாசுரத்தின் முடிவினைத் தொந்தமெனத் தொடர வைத்தார் போலும்.

(iii) விண்ணீர்—இது பரிசுத்தமான ஆவியாகிய நீர். இது தூசுகளால் திரண்டாலே வீழ்நீராய் மழையெனப்படும். ஆகாயகங்கை சிவபெருமான் திருமுடி யிலமைந்ததையும் நீர்த்திர ளென்பர், அப்பர்:—

நீர்த்திரளை நீள்சடைமே னிறைவித்தானே

நிலமருவி நீரோடக் கண்டான் றன்னைப்

பாற்றிரளைப் பயின்றாட வல்லான் றன்னைப்

பதைத்தெழுந்த வெங்குற்றைப் பாய்ந்தான்

காற்றிரளாய் மேகத்தி னுள்ளே நின்று றன்னைக்

கடுங்குரலா யிடிப்பாளைக் கண்ணோர் நெற்றித்

தீத்திரளைத் தென்கூடல் திருவா லவாய்ச்

சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே.

திருவாலவாய்த் திருத்தாண்டகம் 3.

(iv) நன்னீர் †:-இதன் தோற்றம் அடியிற்கண்ட

அப்பர் பாசுரங்களில் செவ்வனே விளங்கும்:—

† தொண்டனேன் பட்டதென்னே தூயகா விரியினன்னீர்
கொண்டிருக் கோதி யாட்டிக்குக்குமக் குழம்பு சாத்தி
யிண்டைகொண் டேற நூக்கி யீசனை யெம்பி ரானைக்
கண்டனைக் கண்டி ராதே காலத்தைக் கழித்த வாறே.
தனித் திருநேரிசை - 1.

கில கவி மற்றொருவர் ராபர்ட் ப்ரௌனின் என்பவர், “இப் பொழுதை நாய்க்குங் குரங்கிற்கும் விட்டுவிடுங்கள்—மனிதனுக்கோ எப்பொழுதும் இருக்கின்றது” என்று, “வாழ்நாள் முழுவதையும் நீ படிப்பதிலேயே இப்படிக் கழித்துவிட்டால், அதனைத் தயக்கத்தான் வேண்டாவோ” என்றுதன்னிடத்துவந்து வற்புறுத்தி நோர்க்கு ஒரு இலக்கணபண்டிதன் மறுமொழி யளித்ததாகத் தன் நூல்களிலொன்றில், “Leave now for dogs and apes Man has forever” எனப் பாடிய சொற்களும் அந்த நோர்க்குமே பூண்டிருக்கின்றன.

இவ்வண்ணம் காலத்துவத்துடன் போராடிநிற்கின்ற நம் இச்சையானது படிப்படியாக ஆன்மரிச்சயத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேரப்பதற்கு, அவரவருடைய மனந்தவிர, சமபநூல்கள் தத்துவசாத்திரப் பயிற்சி, மகாநாடுகள் அணையகருவிகள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அம்மனம் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி யலையாமல் சிறிதுநேரமேனும் அமைதியுற் றிருக்குமாயின் ஒருபோதல்லாக்கால் ஒருபோது இவ்வகை கிளைவுகளும் விடயங்களும் அதன்பால் எழுந்தே தீர

—சுந்தரபாணியார்—

தமிழ்ப் பாடம் 3.

நள வெண்பா—சுயம்வர காண்டம்

[25-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தெரிவனநூ லென்றுந் தெரியா தனவும்
வரிவளையார் தங்கண் மருங்கே—யொருபொழுது
மில்லாதனவு மிரவே யிகழ்ந்தெவருங்
கல்லா தனவுங் கரவு.

பதப்பிரிவு:—தெரிவன நூல் என்றும் தெரியாதன
வும் வரிவளையார் தங்கள் மருங்கே ஒரு பொழுதும்
இல்லாதனவும் இரவே இகழ்ந்து எவரும் கல்லாதன
வும் கரவு.

கருத்து:—அந்நகரத்தில் எல்லாரும் கற்றவர். மாதர்களைல்லோரும் நுண்ணிய இடுப்பையுடைய அழகியர், பிச்சையெடுக்கும் வழியோர்கள் இல்லை. தம்மிடத்திலிருப்பதைப் பிறர்க்குதவியாக்காமல் ஒளித்துவைக்கும் உலோபிகளும் இருந்திலர்.

பதவுரை.

தெரிவன - யாவருக்கும் தெரிந்திருப்பவை

நூல் - கல்வி,

என்றும் - எப்பொழுதும்

தெரியாதனவும்—ஒருவரும்பார்த்திராதவைகளும்

வரி - கோடுகளையுடைய

வளையார்தங்கள் - வளையல்களை யணிந்த

மாதர்களுடைய

மருங்கே - இடுப்புக்களே.

ஒருபொழுதும் - எந்தக்காலத்திலும்

இல்லாதனவும் - இல்லாதவைகளும்

இரவே - பிச்சையெடுத்தலே.

இகழ்ந்து - இது வேண்டாவென்று இகழ்ந்து

எவரும் - யாவரும்

கல்லாதனவும் - கற்காமலிருப்பவைகளும்

கரவு - உள்ளதை ஒளிப்பது.

வேண்டும். நற்கால வாழ்க்கைமுறைகளும், வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளும், அரசியல் வாதங்களும், சமயப் போர்களும், சீர்திருத்த ஆரவாரங்களும், நம் சர்வகலாசாலைகளும், இவ் வமைதியோ வாய்க்காவண்ணம் அலைத்துவைக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கருதக் கல்லாற்செய்யாத இதயமெல்லாம் இரத்தங்கலுழந்து அழுகின்ற அழுகை உயிரோடல்லாது ஒப்பவதுங் கூடுமோ!

இடையூறுகள் இத்துணை இருந்தபோதிலும் இவைகளுக்கிடையேயும் மனிதர்மனதைத் தன்வயப்படுத்தி அமைதியளிக்கும் பேருதவியை ஆற்றவல்லது கலையுணர்வு. கலைத்திறம்வாய்ந்த காவியங்களைக் கைகடக்க விட்டுவிட்டுக் கட்டுரைப்ப தென்ன புந்தியோ! யார் மாட்டும் கலையுணர்வு ஓரளவு இயற்கையாகவேஉளது. நித்தியமாய ஆன்மஉண்மைக்கு ஆதாரமாய இச்சையுமுளது. இவ்விரண்டையும் ஒருங்குடன் வளர்த்து இணைத்துவைக்கின்ற தெய்வமாக்கவிகளின் தூய உறவினைத் தேடித்தருவதன்றிக் ‘கலாநிலயம்’ தான் செய்பத்தக்க கருமம் வேறொன்று தெரிந்ததில்லையே.

விளக்கம்:—மாவிர்தநகரத்தி லுள்ளவர்க்கு வஞ்சனை பொறுமை பொய் முதலியன தெரியுமோ? தெரியாது. ஆயின் அவர்களுக்கு எதுதான் தெரியும்? எதுவொன்று தெரியவேண்டுமோ அதுதான் தெரியும். எதைப்போல்? நூல் - சாஸ்திரங்களைப்போல். தெரிவது நூலாயின் தெரியாது இருந்தது எதுவும் இல்லையா? அவ்வாறன்று, தெரியாத காரணத்தால் எதுவொன்று சிறப்பை அதிகப்படுத்துமோ அதுவொன்றே அங்குத்தெரியாமலிருந்தது. எதைப்போல்? மருங்கு - இடுப்பைப்போல், யாருடைய மருங்கு? வளையார்தங்கள் மருங்கு - வளையல்களை யணிந்த மாதர்களுடைய இடுப்பு. அவ்வளைகள் எப்படிப்பட்டவை? வரி வளை - கோடுகள் அமைந்த வளைகள். வரிவளையார்தங்கள் மருங்கு எப்பொழுது தெரியாது? என்றும்—ஒருபோதும் தெரியாது. எல்லாம் நிறைந்த அந்நகரத்தில் இல்லாதது உண்டோ? இருக்கப்படாதது மாத்திரம் இல்லை. எதைப்போல்? இரவு - பிச்சையைப்போல். எல்லாரும் எல்லாம் கற்றவரோ? ஆம். ஆனால், இதைக் கற்பது கூடாது என்று எவரேனும் எதையேனும் கற்காது விட்டதில்லையா? அப்படியன்று, கல்லாது ஒழிக்கவேண்டியவற்றை அவர் கற்றதில்லை. எதனைப்போல்? கரவு - ஒளித்தலைப்போல் (எதை ஒளித்தல்? தம்மிடத்திலிருக்கின்றவைகளை மற்றவர்களுக்குக் கொண்டுபோய் உதவிசெய்யாமல் ஒளித்துவைத்துக்கொள்வது.)

விரிவுரை:—இந்தச்செய்யுளிலும் முன்செய்யுளிற்காட்டியபுதுபோன்றே ஒழித்துக்காட்டணியின் உதவியால் மாவிர்தநகரத்தின் சிறப்பைக் கவி பாராட்டுகின்றார். மாதருக்கு இடைநுண்ணியதாய் இருப்பதே அழ

* மரசில் வீணையும் மாலை மதியமும்

வீசு தென்றலும் வீக்கிள வேளிலும்

மூசு வண்டறைம் பொய்கையும் போன்றதே

ஈசு நெந்தை யிணையடி நீழலே.

தினித் திருக்குறந்தொகை 1.

கு. இந்தத் தன்மையைக் கவிசன் சமையம் கிடைத்த போதெல்லாம் மிகவும் அழகாய்ச் சொல்வர். கண்ணுக்கும் தெரியாத துண்ணிடையராம் மாவிர்தநகரத்தில் வாழ்ந்த மாதர்கள். அவர் இடையானது பிடிபோல் (பிடி - குவிந்த கைப்பிடி) சிறுத்திருக்கலாம்; அல்லது துடிபோல் (துடி-உடுக்கை) குறுகி இருக்கலாம். ஆனால் புகழேந்திப்புலவர் சொல்லும்விதம் கண்ணுக்கே தெரியாது இருந்தால் மாதர் கதி என்ன ஆவது. அவர் இடுப்பு மிகச் சிறியது என்பதே கருத்து. புகழேந்தியாவது, இடுப்பு இருக்கலாம், எனினும் கண்ணிற்குத் தெரியவில்லையென்றார். கம்பரோ சிதையை, 'மருங்கே இல்லாத நங்கை' ஆக்கிவிட்டார். கேட்டோர் மகிழும்படி சிறியதை மிகச் சிறியதாகவும் பெரியதை மிகப் பெரியதாகவும் சாமர்த்தியமாப்க் கூறுவதும் அணிகளுள் ஒன்று. இதற்கு உயர்வுநவீற்சி அணி (உயர்வு - மிகுதியாக, நவீற்சி - சொல்லப்படுகின்ற, அணி - அழகு) என்று பெயர். வடமொழியார் இதை அதிசியோக்தி அலங்காரம் என்பர். பொதுவாக இந்த உயர்வுநவீற்சி அணியின் தன்மையைக் காட்டினோமே யல்லாது, அது அமைகின்ற விதங்களை எல்லாம் இங்குச் சொல்லவில்லை. முன் சொன்ன ஒழித்துக்காட்டணியைப்போல் இதை வந்தவிடத்தில் கண்டுகொள்வதற்குச் சிறிது பழக்கம் வேண்டும். சந்தேகம் இருப்பதற்கே இடமில்லாத விஷயத்தில் சந்தேகம் இருப்பதுபோல் பாவித்துப் பெருமை படுத்துவதும் கூட உயர்வுநவீற்சி யணியாகும். அப்படியே, இல்லாததை இருக்கிறதென்பதும், இருப்பதை இல்லை யென்பதும், சம்பந்தம் இல்லாத இரண்டிற்குச் சம்பந்தம் கற்பிப்பதும், சம்பந்தம் இருப்பவைகளைப் பிரித்துவிடுவதும், காரண காரியங்களை ஒன்றாய் நிகழ்த்திவிடுவதும் ஆகிய இவைபோன்ற அதிசயங்களை யுக்கியால் அழகுபெறக் கூறுவதெல்லாம் உயர்வு நவீற்சி யணி ஆகும்.

ஒருவனிடத்தில் போய் யாசகம் செய்வது மிகவும் இழிவானது. ஏற்பது இகழ்ச்சி. ஆனால் அதனிலும் இழிவானது கொடாதிருப்பது. இயல்வது காத்தல். இதுகருதியே புகழேந்திப் புலவர், 'இகழ்ந்த' என்னும் மொழியைக் காவோடு சேர்க்கின்றார். ஏற்பவர் இல்லாத நாட்டில் இயல்வதுகார்ப்பவர் இருப்பதெங்ஙனம். ஆதலால் கரவு இல்லையென்று கூறல் மிகையன்றோ, என்று ஒருவேளை எண்ணலாம். இரப்பவர் இல்லாதிருந்தால் கொடையாளிகளுக்கே கருமமில்லாமற் போய்விடுமென்பது உண்மைதான். அயோத்தியில் 'கொள்வாரிலாமைக் கொடுப்பார்களுமில்லை' என்றார் கம்பர். தருமநூல்களில் கூறியபடி இரப்பது இகழ்ச்சி என்று ஒருவரும் கேட்காதிருந்தால் கொடையென்னும் அறத்தைக் கையாள்வதற்கு யாருளர்? இரவச்சம் காட்டிய திருவள்ளுவர் சகையைப்பாராட்டி என்ன பயன்! இதற்கு உத்தரம் மிக எளிது. திருவள்ளுவரே தக்க விடையுங் காட்டி இருக்கின்றார். கேட்டபின் கொடுப்பது கொடையன்று. அது இல்லை என்று மறுப்பதையே நிகர்க்கும். பிறரெவரும் நம்மை வந்து கேட்கும்வரையில் காத்திருக்காமல், நாமே சென்று அவ்வவர் குறையை அறிந்து தீர்த்தல்வேண்டும். அப்படித் தீர்க்கும்போதும் நம்மால் ஒரு உதவி அவன் அடைகின்றான் என்னும் நினைவு அவனுக்கு வராதபடி நடந்துகொண்டால் இகழ்ச்சி பிறப்பதற்கு

இடமில்லை. நம்மிடத்தில் ஒன்று பெறுகின்றவன் பெறுவதால் நமக்கே ஒரு உதவியெய்வதாக நினைக்கும்படி நாம் நடந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

“இரத்தலு மீதலே போலுங் கரத்தல்
கனவிலுந் தேற்றாதார் மாட்டு”

“இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்
குலமுடையான் கண்ணோ யுள.”

என்னுமிவிரண்டு திருக்குறள்களையும் உரையோடு படித்துணர்ந்து இரவச்சத்திற்கும் சகைக்கும் இருப்பதாய்த் தோன்றும் முரண் இல்லாமை தெளிந்து கொள்க.

—

மாமனுதால் வாழ வருசந் திரன்சவர்க்கி
தாமரையான் வைகுந் தடந்தோளான்-காமருஞ்
தாரான் முரணைநகர் தானென்று சாற்றலாம்
பாராளும் வேந்தன் பதி. 6.

பதப்பிரிவு:—மாமனுதால் வாழ வரும் சந்திரன் சவர்க்கி தாமரையான் வையும் தடதோளான் காமருஞ் தாரான் முரணைநகர் தானென்று சாற்றலாம் பார் ஆளும் வேந்தன் பதி.

அன்வயம்:—பார் ஆளும் வேந்தன்பதி, தாமரையான் வையும் தடந்தோளான், காமருஞ் தாரான், மாமனுதால் வாழ வரு சந்திரன்சவர்க்கி, முரணைநகர் தான் என்று சாற்றலாம்.

கருத்து:—நான் ஆண்ட மாவிர்தநகரத்தை எல்லா விதச் சிறப்பிலும் உயர்ந்த சந்திரன்சவர்க்கி என்பவனுக்கு நகரமாகிய முரணை என்னும் நகரமென்றே கூறலாம்.

பதவுரை

பார் - உலகத்தை
ஆளும் - ஆள்கின்ற
வேந்தன் - அரசனாகிய நளனது
பதி - தலைநகராகிய மாவிர்த்தத்தை,
தாமரையான் - தாமரையில் வசிப்பவளாகிய

வீரஇலக்குமி

வையும் - தங்கிய
தட - பெரிய
தோளான் - தோள்களை யுடையவனும்,
காமரு - அழகிய (காமர் என்னும் பதமே
காமரு என்றும் வரும்)

கு - பூக்களால் கட்டிய
தாரான் - மாலையை அணிந்தவனும்,
மா - சிறந்த
மனுதால் - மனுதர்மம்
வாழ - (கெடாமல்) வழங்கும்படி
வரு - பிறந்தவனும், ஆகிய
சந்திரன்சவர்க்கி - சந்திரன்சவர்க்கி என்னும்
பேருடைய அரசனது

முரணை - முரணை என்னும்
நகர்தான் - நகரே
என்று - என்று
சாற்றலாம் - சொல்லலாம்.
(சாற்றல் - சொல்லுதல், ஆம் - பொருந்தும்)

விளக்கம்:—ஆம் - ஆகும்-பொருந்தும் (பயனிலை),
எது பொருந்தும்? சாற்றல்-சொல்லுதல் (எழுவாய்)

எதைச் சாற்றல் ஆகும்? பதி - (மாவிர்த) நகரத்தை. யாருடைய நகரத்தை? வேந்தன் பதி - (நள) வேந்தனுடைய நகரத்தை. என்ன செய்கின்ற வேந்தன் அவன்? ஆளும் வேந்தன்-ஆள்கின்ற வேந்தன். எதை ஆளும் வேந்தன்? பார் - பூமிபை. பார் ஆளும் வேந்தன் பதியை என்ன சாற்றல் ஆகும்? என்று-என்று. என்ன என்று? நகர்தான் என்று - நகரே என்று. எந்த நகரே என்று சாற்றலாம்? முரணை என்று-முரணைநகர் என்று, யாருடையது அந்த முரணைநகர்? சந்திரன்சவர்க்கி முரணை-சந்திரன்சவர்க்கியினுடைய முரணை. அந்தச் சந்திரன்சவர்க்கி எதை உடையவன்? தோளான்-தோள்களை உடையவன். எப்படிப்பட்ட தோள்கள் அவை? தடந்தோள் - பெரிய தோள்கள். இன்னும் எப்படிப்பட்ட தோள்? வையும் தோள் - வசிக்கும் தோள். யார் வசிக்கும் தோள்? தாமரையான் - இலக்குமி. தாமரையான் வையும் தடந்தோளான் ஆகிய சந்திரன்சவர்க்கி இன்னும் எதை உடையவன்? தாரான் - மாலையை உடையவன் (தார் - மாலே, அதை உடையவன் தாரான்). என்ன தார்? பூந்தார் - பூமாலே. அந்தப் பூமாலே எப்படிப்பட்டது? காமரு-அழகியது. அழகிய பூமாலையை அணிந்தவனும், இலக்குமி வசிக்கும் பெரிய தோள்களை உடையவனுமான அந்தச் சந்திரன்சவர்க்கி எப்படிப்பட்டவன்? வரு சந்திரன்சவர்க்கி - வரு - வந்த, பிறந்த சந்திரன்சவர்க்கி. எதற்குப் பிறந்த சந்திரன்சவர்க்கி? வாழ வரு - வாழ்விக்கப் பிறந்த. எது வாழ? நூல் - சாஸ்திரம். எந்தநூல்? மனு நூல் - மனுதர்ம சாஸ்திரம். அந்த மனு நூல் எப்படிப்பட்டது? மாமனுதால் - சிறந்த மனுதால்.

விரிவுரை:—சந்திரன்சவர்க்கி யென்பவன் உறை யூரைச் சேர்ந்த மன்னுவநாட்டிற்கு அரசன். முரணை அவனது தலைநகரம். அவன் புகழேந்திப்புலவரைப் பெரிதும் ஆதரித்து இந்த நளவெண்பாவையும் பாடு வித்தான். அதற்குக் கைம்மாறாக நம்புலவர், மாவிர்த்தத்தின் பெருமையெல்லாம் சொல்லிப் பின் அதற்கு இணையாகச் சொல்லக்கூடியது முரணைநகரென்றே, எனப் புகழ்ந்து தன்நன்றியை இச்செய்யுளில் செலுத்துகின்றார். இப்படியே கதையோடு சேர்த்துத் தம்மை ஆதரித்தவர்களைப் புகழ்ந்துகொண்டாடும் வழக்கம் கவிதாளுக்குண்டு. கம்பரை ஆதரித்தவன் சடையப்பவள்ளல் என்பவன். சந்திரோதயத்தை வர்ணிக்கின்றபோது அவர், விரிந்த நிலவானது சடையப்பவள்ளலின் புகழ்போல உலகெங்கும் பரவியதென்றும் (பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப் படலம் 73-வது செய்யுள்), கடலுக்கு அணையிட்ட குரங்குகள் மலைகளைப் பிடுங்கி எறியவும் அவைகளைத் தவறாமல் நான் என்னும் குரங்குத்தலைவன் எந்திய தன்மை, தஞ்சமென்றே ரைச் சடையன் தாங்குதல்போல இருந்ததென்றும், (யுத்தகாண்டம், சேதுபத்தனப் படலம், 9-வது செய்யுள்), இராமனுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்யும்போது முடிபைச் சூட்டும்படி சடையப்பவள்ளலது முன் னோர்களை எடுத்து வசிட்டன்கையில் கொடுத்தார்களென்றும் (உயுத்தகாண்டம். திருவரிடேகப் படலம் 37-வது செய்யுள்) நன்றி பாராட்டுகின்றார். அவ்வாறே வில்லிபுத்தூர் தனது உபகாரியைப் பாரதத்தில் கொண்டாடக் காண்கிறோம். (கன்னபர்வம், பதினாறாம் போர்ச்சுருக்கம், 30-வது செய்யுளும், பதினேழாம் போர்ச்சுருக்கம் 33-வது செய்யுளும்).

ஓடாத தானை நளனென்று என்னொருவன்
பீடாருஞ் செல்வப் பெடைவண்டோ—டோ
முருகுடைய மாதர் முலைநனைக்குந் தண்டா
ரருகுடையான் வெண்குடையா னுங்கு. 7.

பதப்பிரிவு:—ஓடாத தானை நளன் என்று உள்ள ஒருவன் பீடு ஆளும் செல்வம் பெடை வண்டோடு ஊடா முருகு உடைய மாதர் முலை நனைக்கும் தண்டார் அருகு உடையான் வெண் குடையான் ஆங்கு.

அன்வயம்:—ஆங்கு, பீடு ஆளும் செல்வப்பெடை வண்டோடு ஊடா, முருகு உடைய மாதர் முலை நனைக்கும் தண்டார் அருகு உடையான், வெண்குடையான், ஓடாததானை நளன் என்று உள்ள ஒருவன்.

கருத்து:—வண்டுகள் அடர்ந்த குளிர்த பூமாலையை அணிந்தவனும், வெண்கொற்றக் குடையையுடையவனும், பகைவருக்குப் பின்னிடாத சேனையை உடையவனும் ஆகிய நளன் என்ற அரசனொருவன் அங்கு இருந்தான்.

பதவுரை.

பீடு - பெருமை
ஆளும் - பொருந்திய
செல்வம் - சீர்பெற்ற
பெடை - பெண்வண்டுகள்
வண்டோடு - ஆண்வண்டுகளோடு
ஊடா - ஊடல்கொண்டு பிணங்க
முருகு - (அதனால் மலர்களிலிருந்து) தேன்
உடைய - அணித (அதனால் தன்னை யணைந்த)
மாதர் - மாதர்களுடைய
முலை - முலைகளை
நனைக்கும் - நனைக்கவல்ல
தன் - குளிர்ச்சிபொருந்திய
தார் - பூமாலையை
அருகு - (தனது மார்பிற்கு) அருகில்
உடையான் - உடையவனும்,
வெள் - வெண்மையான
குடையான் - குடையை உடையவனும்,
ஓடாத - (பகைவருக்கு முதுகுகாட்டி) ஓடாத
தானை - சேனையை உடையவனும் (ஆகிய)
நளன் - நளன்
என்று - என்று
ஒருவன் - ஓர் அரசன்
ஆங்கு - அந்நகரத்தில்
உளன்-இருந்தான்.

விளக்கம்:—உளன் - இருந்தான் (பயனிலை). எங்கு உளன்? ஆங்கு - அந்த மாவிர்தநகரத்தில். யார் உளன்? ஒருவன் (எழுவாய்). அவன் யார்? நளன் என்று ஒருவன். அவன் எதை உடையவன்? தானை-சேனை. அந்தச் சேனை எப்படிப்பட்டது? ஓடாத தானை - போரில் பின்னிட்டு ஓடாத சேனை. இன்னும் எது உடையவன்? தார் உடையான் - மாலையை உடையவன். மாலையை எங்கு உடையவன்? அருகு உடையவன்-மார்பிற்குச் சமீபத்தில், அதாவது, மார்பில் உடையவன். அந்தத்தார் எப்படிப்பட்டது? தண்டார் - குளிர்ந்த மாலே, அந்தத் தண்டார் என்னசெய்யவல்லது? நனைக்கும் - நளையுப்படி செய்யவல்லது. தார் எதை நனைக்கும்? முலை நனைக்கும் - முலைகளை நனைக்கும். யாருடைய முலைகளை? மாதர் முலை - மாதர்களுடைய முலைகளை. முலையை நனைக்க நேர்வது எத

னல்? உடைய - நெகிழ்வதால். எது உடைய? முருகு உடைய - தேன் வழிய. எப்படி முருகு உடைகின்றது? ஊடா - ஊடி. எதனோடு ஊடா? வண்டோடு ஊடா-ஆண்வண்டினோடு ஊடி. ஆண்வண்டோடு எது ஊடி? பெடை - பெண்வண்டு. அந்தப் பெடை எப்படிப்பட்டது? செல்வப்பெடை - சீர்பெற்ற பெண்வண்டு. இன்னும் அப்பெடை எப்படிப்பட்டது? ஆரும்பெடை - பொருந்திய பெண்வண்டு. என்ன பொருந்திய பெடை? பீடு ஆரும் பெடை - பெருமை பொருந்திய பெண்வண்டு. இன்னும் அந்த நான் எதை உடையவன்? குடையான் - குடைபை உடையவன். எப்படிப்பட்ட குடை? வெண்குடை - வெண்மையான குடை.

விபிஷண:—நாட்டினது வளத்தை முதற்செய்யுளாலும், நகரினது செல்வத்தையும் இன்பத்தையும் மாந்தர் தம் தன்மையையும் அடுத்த நான்கு செய்யுளாலும் காட்டிய புலவர், இச்செய்யுளால் அந்நாட்டு அரசனது பேரும் பெருமையும், இதற்கடுத்த செய்யுளால் அவன் உலகங்காத்த முறையும் செப்புகின்றார்.

மாலையிலுள்ள பூக்களை மொய்க்கின்ற வண்டிகளுக்குள் பெண்வண்டுகள் தத்தம் ஆண்வண்டுகளோடு ஊடல்கொள்ள, அவ்வூட்டைத் தணிப்பதற்கு ஆண்வண்டுகள் நெருங்குவதும் நெருங்கிய அவைகளைக் கோபத்தோடு பெண்வண்டுகள் வலிந்து விலக்குவதும் நேர்வதன் காரணமாய்ப் பூக்களுக்குள் உண்டாகும் கலகத்தால் கட்டபிந்துதேன்பெருகுமென்று, வண்டு போன்ற செந்துக்களிடத்திலும் மாந்தர்க்குரிய தன்மையைக் கவி ஏற்றியுள்ளார்.

குறிப்பு:—(1) மாதா, என்னும் பதத்திற்கு அழகு என்று பொருள். அதை உடைய பெண்ணிற்கும் 'மாதா' என்று பெயர் ஆகும். மாதா என்னும் பதமே மாதர் என்றும் வரலாம். அப்பொழுது பெண், என்ற பொருளில் ஒருமையே குறிக்கும். அல்லது மாதர் என்பதைப் பல பெண்கள் என்று பன்மையாகவும் கொள்ளலாம். ஒரு தன்மை அல்லது குணத்தைக் குறிக்கும் பதமே சில சமயத்தில் அந்தத் தன்மை அல்லது குணத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற பொருளுக்கும் வரும். காரிகை, என்பது பெண் என்னும் குறிப்பை உடையது. ஆனால் காரிகை என்னும் பதத்திற்கு 'அழகு' என்று அர்த்தம். அந்தக் காரிகை (அழகு) என்னும் குணத்தை உடையவளுக்கும் 'காரிகை' என்று பெயர் ஆகிறது. 'ஊர் சிரிக்கும்' என்ற வழக்கத்தில் ஊர் என்ற இடம் அந்த இடத்திலுள்ள சனங்களுக்குப் பெயர் ஆகின்றது. இப்படிக்குணம் இடம் முதலியவைகளைக் குறிக்கும் சொற்கள் அவைகளுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட பொருளுக்கே பெயர் ஆகி நிற்கும்போது அந்தச் சொற்களுக்கு ஆகுபெயர் என்று பெயர். மாதா, காரிகை, எனும் இவை அழகு என்னும் குணத்தை மாத்திரம் காட்டும் பண்புப்பெயர் (பண்பு-குணம்). ஆனால் அந்தக் குணத்தையுடைய பெண்ணைக் காட்டும்போது ஆகுபெயர் (ஒரு சம்பந்தத்தால்

ஆகின்ற பெயர்.) குண சம்பந்தத்தினால் ஆனதால் குணவாகுபெயர். அப்படியே ஊர் சிரிக்கும், என்பதில் ஊர் என்னும் இடப்பெயர் ஊரிலுள்ளவர்க்கு ஆனதால் அது இடவாகுபெயர். இதுதான் ஆகுபெயரின் இலக்கணம். ஆகுபெயர்கள் தமிழிலக்கணத்தில் பதினாறு விதங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைப் பின்னொருபோது பார்ப்போம்.

2 ஊடா-(ஊடி). இந்தச்சொல் இங்குச் சாதாரணமாக வழங்கும் எதிர்மறை (negative) உருவத்தில் இருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் ஊடி என்ற உடன்பாட்டுப் (positive) பொருளையே உடையது. இப்படி உருவம் இருக்குமீபோது சுந்தரப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு தான் உடன்பாடு என்றும் அல்லது எதிர்மறை என்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். 'இவன் என் வீட்டிற்கு வந்து கோபத்தோடு உண்ணாச் சென்றான்', என்ற வாக்கியத்தில் உண்ணா என்பது உண்ணாமல் என்ற எதிர்மறைப் பொருளது. 'என் வீட்டிற்குவந்து சந்தோஷமாய் உண்ணாச் சென்றான்' என்னுமிடத்து 'உண்டு' என்ற உடன்பாட்டுப் பொருள் கொடுக்கும். இப்படி ஊடா உண்ணா காணு என்னும் உருவத்தில் வரும் சொற்கள், ஊடாச் சென்றார் உண்ணாச்சென்றான் காணாச்சென்றான், என்று சென்றான் சென்றான் என்பன போன்ற வினைச்சொற்களைக் கொண்டு (verbs) அர்த்தம் முடிசின்றபோது அவை வினையெச்சங்கள். இஃதே உருவத்தில் இருக்கும் சொற்கள் சில சமயத்தில் பெயர்ச்சொற்களைக் (nouns) கொண்டு முடியுமானால் அப்பொழுது பெயரெச்சங்கள் ஆகிவிடும். ஊடா மனைவி, உண்ணா விருந்து, காணாக்கன் என்று வரும்போது பெயரெச்சம். அப்படி (வினையெச்சமா யல்லாது) பெயரெச்சமாக வரும்போது, ஊடாத மனைவி, உண்ணாத விருந்து காணாத கண்' என்று எதிர்மறைப்பொருளை மாத்திரம் தரும். பெயரெச்சத்தில் இவைகளுக்கு உடன்பாட்டுப்பெருள் இல்லவே இல்லை. காணாத கண், என்பதில் காணா என்பது எதிர்மறைப் பெயர் எச்சம் காணாத என்பதுதான் அதன் சரியான உருவம். ஆனால் கடைசியில் இருந்த 'த' என்னும் எழுத்துக் கெட்டுப்போய்க் 'காணா' என்று மாத்திரம் எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாய் லிப்பதால், அதைப்போல் வருகிற சொற்களுக்கு ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் என்பது பெயர். உண்ணா மகிழ்ந்தான், என்னும்போது உண்டு மகிழ்ந்தான் என்று உடன்பாட்டு வினையெச்சமாகவும்; உண்ணாச் சோர்ந்தான், என்னும்போது உண்ணாமல் சோர்ந்தான் என்று எதிர்மறை வினையெச்சமாகவும்; உண்ணாக்குழந்தை, என்னும்போது ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகவும்; இன்னும் புலிகள் புல் உண்ணா, என்னும்போது எச்சமேயல்லாமல் வினாமுற்றாகவும்; ஒரேசொல் ஒரே உருவத்தில் பல விதமாய்த் தமிழில் வருவதைக் காண்க. (எச்சவினை என்பது infinate verb, வினாமுற்று என்பது finite verb).

குன்றுடையானும் மக்களும்

[29-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இதுகாறும் அன்புடையவர்கள் போல்நடித்த பங்காளிகளும் தம் மனைவியர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு வெளிப்படையாகக் குன்றுடையானுக்குக் கொடுமை செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். குன்றுடையானைப் பட்டினி கிடத்தி, வேலையை அதிகமாக யிட்டால் அவன் இளைத்துப்போய் இறந்துவிடப்பின் தாங்கள் அவன் சொத்தையெல்லாம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பது அவர்களுடைய உள்ளக்கிடக்கை.

நாங்கள் செல்லச் செல்லக் குன்றுடையானுக்குக் கொடுமை வளர்ந்தது. அவனுக்கு ஒருவேளை வயிறு நிறையச் சோறுகிடைப்பதும் அரிதாகிவிட்டது. அண்ணியர்கள் பழையது கொடுப்பதை நிறுத்திச் சிலநாள் கூழை வார்த்தார்கள். பின்பு சோற்றுத் தண்ணீரையே ஊற்றத் தொடங்கினார்கள். நாந்தோறும் இருபத்துநான்கு குடம் தண்ணீர் சுமந்து, இட்ட வேலை செய்து மாடுமேய்த்துமேய்த்துக் குன்றுடையானுக்குக் காலயர்ந்தது; கண்கள் குழிந்தன; கைகால்கள் மெலிந்தன; வயிறு ஒடுங்கிற்று; உடம்பில் எங்கும் எலும்புகளே விளக்கமுற்றுத் தோன்றின; ராகி நெரித்து நெரித்து மெலிந்த அவன்கைகள் காய்ப் பேறின; கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து மாடு ஒட்டி யோட்டி உள்ளங்கால்கள் தேய்ந்து புண்பட்டன. யானைக்குட்டிபோலிருந்த குன்றுடையான் எலும்புத் தோலு மாயினான்! நாசுதன் கத்திப்பட்டுப் பலநாட்களானமையால் தலையிரும் தாடி மீசைகளும் லீண்டு வளர்ந்த தொங்கி அலைந்தன; அரைவேட்டி மாசடைந்த கிழிந்து கந்தையாயிற்று; மேல்வேட்டி கிழிந்துபோய்ப் பல மாதங்களாயின. குன்றுடையானுக்கு நாளுக்கு நாள் பலம்குறையவே சிறிது தூரங்கூட உட்காராமல் நடப்பதும் அரிதாயிற்று.

அண்ணியர்கள் அவன்மீது சிறிதும் இரக்கமற்றவர்களாய் உணவைக் குறைத்து வேலையை முன்னிலும் அதிகமாக யிட்டார்கள். அவன் வேலை செய்து அலுப்புற்றுச் சிறிது இளைப்பாற உட்கார்ந்ததைக் கண்டவுடன் அவர்கள், 'மொக்கை உலக்கைபோல் இருந்துகொண்டு இந்த வேலையைக்கூடச் செய்ய முடியவில்லையோ?' என்றுசொல்லிச் சினந்து விளக்கு மாற்றாலும் பழமுறத்தாலும் புடைக்கத் தொடங்கினார்கள்; அவன் சோர்ந்துகிடத்தலைக் கண்டு காலாலுதைத்துக் கண்டபடி யேசினார்கள். வயிற்றிற்குக் கஞ்சி தவறாமல் ஊற்றிப் பின் அண்ணியர்கள் வைதாலும் அடித்தாலும் பொருட்படுத்தாமல் குன்றுடையான் இட்டவேலையைச் செய்யக்கூடியவனே. உண்ணச் சோறில்லாதபொழுது, பாவம், என்ன செய்வான்? வசவு வாங்கியும் அடிபட்டும் தன்னுலியன்றவரையில் அடிமேல் அடிவைத்துத் தள்ளாடி நடந்து மாடுமேய்த்துப் பட்டிக்குச் சோறுசுமந்து அயர்ந்தான் ஐயோ!

ஒருநாள் மழைக்காலத்தில், ஐப்பசி வழக்கலில், குன்றுடையான் மழைபால் நனைந்து, குளிரால்நடுங்கி கந்தையுடுத்திப் போர்த்துக்கொள்வதற்கு ஒன்று மில்லாமல் தள்ளாடி மாடு ஒட்டிக்கொண்டு போவதைப் பாய்ச்சலூர்ச் சாவடியிற் பத்துப்பெயர் குடியானவர்கள் கண்டு, குன்றுடையானது கொடுமைக்கொங்கி, 'ஐயோ! இந்தப் பாவிதான பங்காளிகள்

கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாமல் குன்றுடையானை இப்படி வதைக்கின்றார்களே. இவர்கள் நல்லதறி யடைவார்களா? அவன் சொத்தைபெல்லாம் பங்கிட்டுக் கொண்டு உண்ணச்சோறும் உடுக்கத் துணியுங்கொடுக்காமல் பெண்டாட்டிகளையுஞ் சேர்த்துக் கொண்டு இந்த அநியாயம் பண்ணுகிறார்களே; இவர்களுக்கு இந்தச் சொத்து நிலைக்குமா?' என்று ஒரு வர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். அவர்களில் ஒருவன், உடுக்கத் துணி கொடாவிட்டாலும்; குளிருக்கு ஒரு கம்பளியாவதுகொடுக்கக்கூடாதா, இந்தப்பாவிப் பயல்கள்! என்றான். மற்றொருவன், 'அடே, அவன் பொறுமை பொறுத்தவன். அவன் சாபம் இவர்கள் குடும்பத்தைக்கருவறுக்கும்' என்றான். இதற்குள்ளுள்ளுடையான் மாடு ஒட்டிக்கொண்டு அவர்களுக்கருகே வருதலும், அவர்களில் ஒருவன், 'குன்றுடையா கவுண்டா, இந்தக் குளிரில் இப்படி நடுங்கிக்கொண்டு போகிறாயே, ஒரு கம்பளி வாங்கிக்கொடுக்கச் சொல்லிப் போர்த்துக்கொள்ளக்கூடாதா? என்றான். மற்றொருவன், "ஐயோ! குளிரால் அவனுக்குப் பல்லெல்லாம் கிட்டிக்கொண்டதே!" என்றான்.

குடியானவர்கள் இப்படி அன்போடும் இரக்கத்தோடும் பேசிய பேச்சைக்கேட்டுக் குன்றுடையான் மறுமொழிசொல்ல நாடுவழாதவனுய்த் தாரைதாரையாக் கண்ணீர்பெருக்கி, முன்கைகளால் மூக்கையுங்கண்ணையுந் துடைத்து, சிம்மிசிம்மி யழுதுகொண்டே மாடுகளை ஒட்டிச் சென்றான்.

அவனுடைய துயரத்தைக்கண்ட ஊரார்கள் பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய் ஒன்றுகூடிப் பங்காளிகளிடம் போய், 'நீங்கள் எல்லோரும் இருக்கையில் உங்கள் தம்பி இந்த ஐப்பசி வழக்கலில் கால்சறுக்கக் குளி ருக்கு ஒரு கம்பளியுமில்லாமல் நடுங்கிப்போகிறானே, அவனுக்குக் கொங்காடை போட்டுக்கொள்ள ஒரு கம்பளி வாங்கிக் கொடுக்கக்கூடாதா? என்று கேட்டார்கள். பங்காளிகள் சினந்து, 'உங்களை இந்த நியாயம் பேச்சுசொல்லிக் கூப்பிட்டவர் யார்? உங்கள் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போங்கள். குன்றுடையானை ஆதரிப்பவர்கள் நாங்களா, நீங்களா? இவ்வளவு பரிந்து பேசுவந்த நீங்கள் ஆத்திரமிருந்தால் ஒரு கம்பளி வாங்கிக் கொடுக்கலாமே' என்றார்கள்.

குடியானவர்கள் நாணத்தோடு திரும்பிப்போய், கூட்டங்கூடி, தங்களுக்குள் காற்பணம் அரைப்பணம் வசூலித்து, குளிருக்குக் கொங்காடையாகும்படிஐந்து பணத்தில் ஒரு கம்பளி வாங்கி, வழக்கலுக்கு ஊன்று கோலாக ஒரு கவைக்கோல் செய்வித்து, குயவன் வீட்டில் ஒரு கலயம் வாங்கிவந்து, மறுநாள் குன்றுடையான் மாடு ஒட்டிக்கொண்டு போகையில் இவற்றை அவனிடங்கொடுத்து, 'நீ இந்தக் கம்பளியைக் கொங்காடையாக மடித்துப் போட்டுக்கொள்; இந்தக் கவைக்கோலை ஊன்றி நட; இக்கலயத்தில் தண்ணீர் கொண்டோய் வேண்டியபொழுது குடித்துக்கொள்' என்று சொல்லி யனுப்பினார்கள்.

அவ்வூரிலுள்ள பெண்களிற சிலர் குன்றுடையான் வயிற்றுக் கில்லாமல் அலைவதைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டு, பங்காளிகள் பார்த்தால் கோபித்துக்கொள்

வார்கள் என்று அஞ்சி, அவனை ஒருவரு மறியாமல் அழைத்து வயிறுநிறைபச் சோறு போடுவா ராயினர். அவன் சாப்பிட்ட பின்னர்ச் சிவர் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று, அவன் பிறந்த அருமைமையும் வளர்ந்த அரு மையையும் பின் இப்பங்காளிகளிடம் பரிப்பாட்டை யும்சொல்லிச்சொல்லி அங்கலாய்த்தனர். ஒருத்தி குன் றுடையானை நோக்கி, 'ஏன், குன்றுடையானே, நீயும் சிவனே யென்று பிழைத்திருந்து, பங்காளிகளிடத் தில் உன் சொத்தைப்பெற்று, வாழ்வாயா? அவர் களும் கொடுப்பார்களா? கொடுக்காமற்போனால் நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? என்று கேட்டான். அத ற்குக் குன்றுடையான் என்றமில்லாத துணிச்ச லோடு, 'எனக்கும் ஒரு காலம் வரும். அப்பொழுது என் சொத்தைக் கொடுக்கவிட்டால், பங்காளிகளைச் சும்மா விடுவேனா? அவர்கள் முக்கில் தும்பைச்சாற் றைப் பிழிந்து சொத்தை வாங்கமாட்டேனா?' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

இவ்வாறு குன்றுடையான் சொன்ன வார்த்தைகள் எவ்வாறோ பங்காளிகள் காதுக் கெட்டின. பங்காளி கள் பன்னிருவரும் ஒன்றுகூடி, "ஆ! ஆ! இந்தப் பையனுக்கு இவ்வளவாயிற்று? அவனுக்குச் சரியான புத்தி கற்பிக்கவேண்டும். அந்தப் பைத்தியத்தைக் கட்டிக்கொண்டழுகிற இந்த ஊரார்க்கும் கொஞ்சம் சூடு காட்டவேண்டும்" என்று பேசி; பாய்ச்சலுரில் குன்றுடையானுக்குச் சோறுபோடுபவர்களும் ஆடை கொடுப்பவர்களும் ஊருக்குப் புறம்பானவர்களாய்க் கருதப்படுவார்க ளென்றும், அவர்களுக்கு ஊரிலு ள்ள வண்ணார்களும் நாகிதர்களும் ஊழியஞ் செய் யக்கூடாதென்றும் பறைசாற்றுவித்தார்கள்; மனைவி யர்களை ஏவிக் குன்றுடையானது கொழுப்பை யடக் கும்படி தூண்டினார்கள்.

பங்காளிகளுடைய அதிகாரத்திற்குப் பயந்து குன் றுடையானுக்கு ஊரார் மீண்டும் உதவிபுரியத் துணிய வில்லை. அண்ணியர் அவனை முன்னிலும் கொடுமை யாக நடத்தத் தலைப்பட்டனர். குன்றுடையானது நிலைமை பொறுக்கமுடியாத தாயிற்று.

இப்படியிருக்கும்நாட்களிலே, ஒருநாள் குன்றுடை யான் மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு மேய்க்கப் போகை யில், குளிருங் காய்ச்சலும் தலைவலியுங் கண்டு, தடு மாறி நடந்து மலைக்காட்டையடைந்து, பசியும் வருத் தக் களைப்புற்று, வழியினயலில் இருந்த ஒரு சிங்கி முட்புதரில் கம்பளியை விரித்துத் தலைசாய்த்துப்படுத் தான். பங்காளிகள் செய்த கொடுமைமையும் தனக்கு நேர்ந்த கதியையும் நினைந்து அழுது, தனது குலதெய் வமாகிய செல்லாண்டியும்மனைக் கூவி முறையிட் டான்; இவ்வாறு சிறிதுநேரங் கழிய, களைப்பினால் மெய்ம்மறந்து தூங்கினான். பொழுதுபட்டது.

குன்றுடையான் ஒட்டிக்கொண்டுபோன மாடுகள் சிறிதுதூரம் நடந்து, மேய்ப்பவனைக் காணாமல், நின்று திரும்பிப் பார்த்து, மீண்டு, காட்டையடைந்து மேய்ந் தன. மலைப்பொழுதில் தண்ணீர் குடித்துக் குன்று டையான் படுத்த புதருக்கருகிலிருந்த ஒரு பெரிய ஆலமரத்தையடைந்து, அதனடியிற்படுத்து, குன்று டையான் வந்து தம்மை வீட்டுக்கு ஒட்டிக்கொண்டு போவான் என்றெண்ணி அசை மென்றுகொண்டி ருந்தன.

அந்திப்பொழுதாகியும் மாடுகள் தம் வீட்டுக்குத் திரும்பி வராதது கண்டு அண்ணியர்கள், 'பாழாய்ப் போனவன் இன்னும் ஏன் வரவில்லை? பாம்பு கடித் ததோ? புலிக்கிரையானானோ? அப்படித் தொலைந்தால் விட்டது சனி' என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டு கணவர்களை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

காடுகரை போயிருந்த கவுண்டர்கள் விளக்குவைக் கும்மீலையில் தங்கார் வீடுவந்து சேர்ந்து, மனைவியர் சொன்ன முறைகேட்டு, உடனே புறப்பட்டுக் குன் றுடையானையும் மாடுகளையும் தேடிக்கொண்டு மலைக் காட்டை ஆடைந்தார்கள். இருளில் கல்லென்றும் முள்ளென்றும் அறியாமல் கால் புண்படக் குழிகளி லும் மேடுகளிலும் இடறி வீழ்ந்து அலைந்து திரிந்த நிலைகுலைந்தார்கள். முட்டுக்கையால் வேட்டிகளையும் தலைமாரியையும் பற்றி யிழுத்து முகத்திலும் உடலி லும் கீறு காயங்களை உண்டாக்கின. அப்பொழுது குன்றுடையான் அகப்பட்டிருந்தால் அவனை உயி ரோடே கொன்றிருப்பார்கள். நல்லவேளை, அவன் கிடைக்கவில்லை! பல இடங்களில் தேடிப்பார்த்தும் மாடுகளைக்காணாமல் குன்றுடையானை வாய்க்குவந்த படி திட்டிக்கொண்டு சுற்றித்திரிகையில் ஆலமரத் தடியில் மாடுகளைக் காணவே, அவர்களுக்குப் போன உயிர் மீண்டும் வந்தது. இனிக் குன்றுடையான் வந் தாலும் ஒன்றுதான், வரவிட்டாலும் ஒன்றுதான், என்று சொல்லி நகைத்து, மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வீட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் போகும் வழியிலே, சிங்கமுட்புதரிற் படுத்திருந்த குன்றுடையானுக்கு அப்பொழுதுதான் கலைப்பு நீங்கிற்று. அவன் கணவியித்துத் தானிருக் கும் இடத்தையும் அறிந்துகொள்ளமாட்டாதவனாகச் சிதறிய அநிலை ஒருவழிப்படுத்தித் தன் பழைய நிலையை நினைவுக்குக் கொண்டுவரும்பொழுது, பங் காளிகள் மாடுகளை ஒட்டிப்போகும் அரவங் கேட்டு எழுந்திருக்கஇயலாமல், 'யாரையாபோகிறவர்' என்று தாழ்ந்த குரலில் கேட்டான். இக்குரலைக் கேட்டதும் பங்காளிகள் ஒடிவந்து குன்றுடையானைக் கண்டு, அவன் மயிரைப்பற்றிச் சரசரவென வெளியே இழு த்து, முகத்தில் அறைந்து, முதுகில் குத்திக் காலா லுதைத்தார்கள். பிடரியின்மேல் கைவைத்து 'நட' என்று சொல்லி உந்தினார்கள்.

இவ்வாறுகக் குன்றுடையானையும் மாடுகளையும் நடத்திக்கொண்டு பங்காளிகள் வீடு அடைந்துமனைவி யர்களும் தாங்களுமாகச் சேர்ந்து குன்றுடையானை மற்றொருமுறை குத்திப்புடைத்து, 'ஓ! நாயே, இனி நீ இங்கிருக்கவேண்டாம்; போ வீட்டை விட்டு' என்று சொல்லிக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள் ளிக் கதவை யடைத்துக்கொண்டார்கள்.

குன்றுடையான் தள்ளுண்டு மல்லாந்து வீழ்ந்து, முழங்கைகளை யூன்றித் தடுமாறியெழுந்திருந்து, தன் பக்கத்தில் வீழ்ந்துகிடந்த கம்பளியையும் கவைக்கோ லையும் எடுத்துக்கொண்டு தள்ளாடி நடந்து வாசலைக் கடந்து, அங்கிருந்து கிழக்கேபோகும் பாதையில் வழிக்கொண்டு ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டான். அப் பொழுது முதற்கோழி கூவிற்று.

மாசில்ஒள்வாள்போல்மறியு மணிநீர்த்திரைத்தொகுதி ஊசலை யாடியங் கொண்சிறை யன்ன முறங்கலுற்றால் பாசறை நீலம் பருகியவண்டு பண்பாடல் கண்டு வீசுங்கெடில் வடகரைத்தே யெந்தை வீரட்டமே.

திருவதினை வீரட்டானம் - திருவிருத்தம் 1.

மீனுடைத் தண்புனல் வீரட்டரே

தும்மை வேண்டுகின்ற

தியானுடைச் சில்குறை யொன்றுள

தானுந் தண்ணெருக்கின்

தேனுடைக் கொன்றைச் சடையுடைக்

கங்கைத் திரைதவழும்

கூனுடைத் திங்கட் குழவியெப்

போதும் குறிக்கொண்மினே. ஷ. 4.

இந்நீரே ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் மூவகை வளங் களில் ஒன்றைத் தருவதாகும்.

(v) மண்:- இது செறிதலைக் குணமாகப் பெற்றது. இது ஐந்து வகையாம். அவை, களிமண் செம்மண், கருமண்†, உவர்மண், மணல் என்பன. "துவர், வரி, வளி, பொருத்தன்" முதலியன நிலக்குற்றங்க ளாகும். அவையே களித்தரை, உவர்த்தரை ஈனத்தரை பொல்லாச் சாம்பற்றரை பொடித்தரையென்று சொல் லப்படும்.

† கல்லாகிக் களருகிக் காலு மாகிக்

காவிரியாய்க் காலாராய்க் கழியு மாகிப்

புல்லாகிப் புதலாகிப் பூடு மாகிப்

புரமாகிப் புரமூன்றுக் கெடுத்தா னாகிச்

சொல்லாகிச் சொல்லுக்கோர் பொருளு மாகிச்

சுவாவாகிச் சுவாவுக்கோர் குழ லாகி

நெல்லாகி நிலனாகி நீருமாகி

நெடுஞ்சுடராய் நியிந்தழக னின்ற வாறே.

நின்ற திருத்தாண்டகம் 3.

க ம் ப ரா மாய ண ம்

[37-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆரணிய காண்டம்—1. விராதன் வதைப் படலம்.

உறங்கா துறங்கியே வாராது வரவல்லோன்.

இன்னபடியாவும் வினையாட்டாய்முடிந்த இவ் விரா தன் போர் வான்மீகத்தில் மாபெரும் வினையாய்த் தயரத்தோடும் முயற்சியோடும் வருந்தப்பெற்றது. அத்துயரத்தினால் இராமன் சிந்தைதிகைத்துச் சொல் லிய மொழிகள் கம்பர் தூலின் அமைப்பிற்கணங்கா வாதலின் இங்கு இடம்பெற்றில. சீதையை விராதன் கவர்ந்தகன்றபோது இராமன், "நம்மை உத்தேசித் துக் கைகேயி கேட்ட வரத்தின் பிரயோஜனம் இன்று அவளுக்குக் கைகூடியிட்டது" என்று பழித்ததும், இலக்குவன், "இராச்சிய விஷயமாய் நான் பரதனி டங் கொண்டிருக்கும் கோபத்தை இவ்விராதன்மேல் செலுத்துகின்றேன்" என்று துணிந்ததும் மாணு மொழிகளாதலின் அவை வடநூலினின்று பெயர்ந்து வந்து கம்பர் தூலினுள் மறபிறப் பெடுக்கவில்லை. அங் னனமே, இராமஇலக்குமணர்களை விராதன் தூக்கிப் போவது கண்ட சீதை, "இராமரை இலக்குமணரு டன் எடுத்தோடுகின்றானே ஒரு பயங்கரமான அரக் கன்! இனி என்னைச் சொந்தாய்களோ, அல்லது புலி

தரையானது பலவகையிற் பரிணமித்துப்பல்லுயிர்க ளுக்கு இடங்கொடுக்கும். இதின்னீறே மேலெழு உயிர்களுக்குத் தக்க ஏணிபோன்ற அமைப்பு முண்டு. அதை உருவகப் படுத்துவதுபோல் அப்பர்,

மண்ணாகி விண்ணாகி மலைபு மாகி

வயிரமுமாய் மாணிக்கந் தானே யாகிக்

கண்ணாகிக் கண்ணுக்கோர் மணியு மாகிக்

கலையாகிக் கலைஞானந் தானே யாகிப்

பெண்ணாகிப் பெண்ணுக்கோ ரானு மாகிப்

பிரளயத்துக் கப்பாலோ ரண்ட மாகி

எண்ணாகி பெண்ணுக்கோ ரெழுத்து மாகி

யெழுஞ்சுடரா பெய்மழக ணின்ற வாறே.

நின்ற திருத்தாண்டகம் 2.

என்பர்.

மண்முதல் ஐந்து பூதங்களும் பெரு வெளியினி ன்று ஆகாயமாய்க் காற்றாய்த் தீபாய் நீராய் நிலனா துபோல், நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான் இவை புற்கலமாய் அறிவுசம்பந்தப்பட்டு, அஞ்ஞானச் செய் கைகளுடைய இந்திரியங்களாய் மனமாய் அந்தக்கர ணமாய் முதலில் புல்லறிவுடன் காணப்படும். இதனை:- பூதமுதற் சாதனத்தாம் புற்கலத்தின் மத்திமத்து நாதமுத லாமெழுத்து நாலாகி—வீதி வருவரத்தாற் றுணத்தாற் வந்து வெளிப்பட் டிருவரத்தாற் றேற்ற மிசைக்கு

என்பனூலறிக.

[குறிப்பு—புற்கலம்—உடம்பு]

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற

வைவாயு மாயவற்றின் மீதடுத்துத்—துய்ய

சவையொளி யூறேசை நாற்றமென் றைந்தா

லவைமுதற் புற்கல மாம்.

என்பதும் காண்க.

யோ, அல்லது சிறுந்தையோ புசித்துவிடப்போகின் றன்" எனப் பயந்து பிறகு "அரக்கருள் உத்தமனே, உனக்கு நமஸ்காரம்; அவர்களை விட்டுவிட்டு என்னை எடுத்துக்கொண்டு போ" என்றதில், தான் புலியின் வாய்க் ககப்படாமல் அரக்கன் தோளிலேனும் ஏறித் தப்பிவினைத்தவன்போல் தோன்றுவதால், கம்பர், அச் சொற்களை மாற்றிப்பயின்ற கலைத்திறமும் கருதற் கினியதே யாம்.

அருளுருவாய் பரம்பொருளின் திருவடித் தலந் தீண்டலும், கங்குல் பூசிவரு கலிகாலமென்ன வந்த நிருதன் பெற்றகரிய மெய்யுணர்வு பெற்றனன். பெற் றவளவில் பண்டைய தன் திவ்விய வடிவங்கொண்டு இராமபிரானைத் தத்துவங்கள் செறிந்த சொற்களால் துதிக்கத் தலைப்படுகின்றான். பழிப்பான்போல் பழிச்சு கின்ற இப்பாசுரங்கள் பரம இரகசியங்களின் அரு மையைத் தெரிவித்து, உணர்விற் ககப்பட்டதென அணுகியும், அறிவினால் ஆராயுங்கால் அகன்றும் வினையாட்டாய்கின்ற முழுமுதற் பொருளின தழகினை உள்ளங் கனியத் தெளிவிக்கின்றன.

தயரத நெருங்குதல் திருவுடி தீண்டலால் தனது னிட்ட சாபத்திந்த பண்டைய தன் தும்புருவின் உருப்பெற்று, அறிவும் பக்தியும் ஒருங்கே சிறக்கும் பெற்றபொது அவ்விராதன்,

வேதங்க ளைறகின்ற வுலகெங்கும் விரிந்தனவுன் பாதங்க ளிவைபென்னிற் படிவங்க ளொப்படியோ ஒதங்கொள் கடலன்றி யொன்றினு டொன்றொவ்வா பூதங்க டொழுமுறைந்தாலவையுன்னைப் பொறுக்குமோ

[வேதங்களால் துதிக்கப் பெறுகின்றனவும், உலகங்க ளெல்லாம் (முன் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) விரிந்தனவும் ஆகிய உன் பாதங்கள் இவைதான் என்றால், எல்லாமாய் எங்குமாய்த் தோன்றும் உன் உருவங்களின் தன்மை யாதோ! குளிர்ச்சியும் அலையும் உடைய கடலில் மாத்திர மன்றி, ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வா, பிரதிவி தேயு வாயு ஆகாயம் ஆகிய மற்றப் பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நீயே தங்கியிருந்தால், அப்பூதங்கள் உன்னைத் தாங்கக்கூடுமோ] என்று முதலில் பாதங்களைப்பற்றி உதிக்கின்ற ஞானத் தோடுமழ்கின்ற ஐயத்தினையும் ஒருங்கே உரைக்கலுற் றான். “பிரபஞ்சமனைத்தையுந்தாங்குகின்ற பரம, மீன் டும் பஞ்சபூதங்களாலாகிய அப்பிரபஞ்சம் உன்னைத் தாங்குகின்றதென்ப தெங்கனம்” என்னுங்கேள்வி எழுவதியற்கையே. “இவ்வாறு நீ தங்குமிடம் யா தென்று தேடுமளவில், நீதான் யாரென்ற ஐயம் விளை கின்றதே. மற்றும்,

கடுத்தகராங் கதுவசிரிர் கைபெடுத்து மெய்கலங்கி உடுத்திசையனைத்தினுஞ்சென்றொ லிகொள்ளவுறுதுயராலுடுத்தபெருந் தனிமூலத் தரும்பரமே பர மெபென்[ய் றெடுத்தொருவாரண மழைப்ப ியோவன் றேனென்ற

[கோபங்கொண்ட முதலை பற்றிக்கொள்ள, உண்டான துன்பத்தால், உடல்ஈடுங்கி, துதிக்கையைத் தூக்கி, சூழ்ந்த திசைகளெல்லாம் சென்று ஒலிக்கும்படி, யாருக்கும் உரிய பெரிய ஒப்பற்ற மூலப் பரம்பொருளே, என்று ஒரு யானை ருாலெடுத்தழைத்தப்போது அதற்கு ஏனென்றவன் நீயோ] என வினவுகின்றான். ஐம்பெரும் பூதங்களைத் தாங்கு பவனும் அவைகளால் தாங்கப்பெறுபவனும் அவனே யாயின், அப்பூதங்களாலாய நிதிலப்பொருள்கள் அவ னுக்கு அகத்தவோ புறத்தவோ? எனின், முதலை பென் றும் யானையென்றும் வேறு வேறாகி, அம்முதலை யானையை நலிவதென நிகழ்த்திப் பின் அம்முதலையை அழித்து யானையை அளிக்க ஏனென்று வந்த மாயம் யாதென்று வினவலாமெயன்றித் தெனியுமாறு எளி யேங்கட் கில்லை.

கஜேந்திரன் மூலப் பேரிட்டு அப் பரம்பொருளை அழைத்தானென்னுமிதமபிற்குரியவழக்கே. “மூலப் பேரிட்டழைத்த மும்மதமால் யானைக்கு லீலக்கிரி போல் முன்னின்ற நெடுமாலே” என்று வில்லிபுத்தூ ரரும், “முந்தருளும் வேதமுதலே என அழைப்ப வர் தருளும் செந்தாமரை” எனப் புகழீழ்த்திப் புலவரும், இயம்பினார்.

அக்கர வம்புனைத் தாரய னுரிடை யாயிருந் லக்கர வம்பு மலரான் கொழுந் னரங்கன்செங்கோ லக்கர வம்புயன் தான்மூல மென்ப தறிவித்திடா னக்கர வம்புவி மேல்லேழை மேலெளி யாக்கியதே .

[எலும்பும் பாம்பும் அணிந்த சிவனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் இடையே இருந்துகொண்டு, எட்டெழுத்துடையவனும் வாச னைபொருந்திய தாமரைமலரிலிருக்கும் இலக்குமிசாய்கனும், சிவந்த அழகிய கரங்கள் தாமரையை ஒத்தவனுமாகிய இர வரங்கள் தான் மூலம் என்பதைத் தெரிவிக்காமலிருந்தான்.

அந்தத் திருட்டுத்தனத்தை, அழகிய இப்பூமியின்மேல் ஒரு யானையே லெளியாக்கிவிட்டது]

என்று பின்னையெருமான் ஐயங்காரும், வாரணம் ‘ஆதி மூலமே’ என்றழைத்ததற்கே எம்பிரானே ஏன் என்ன வைத்து, அச்சோர்வினால் அவனை ஆதிபரம்பொருள் என்பதை அவ்வேழத்தின் உதவிகொண்டு தாரமும் வெளியாக்குகின்றனர். இன்னவாறு ஏனையோர்க் கினங்கி இங்கு ‘மூலத்தரும் பரமே’ என்றல் யானை அழைத்தபரிசு விராதனைக்கொண்டு சொல்விக்கக் கம்பர் உளங்கொண்டாரானாலும், இக்கவிக்கு வேண்டு மெனில் அக் கபமும் வேறு சொற்களால் அழைப் பதற்கு இசையுமென நினைத்தற்குமிடமுளது. ஏனெ னில், முன்னர்த் தயரதன் மதலைகளுக்குத் திருநாமஞ் சூட்டுவானமைந்த வசிட்டமுனிவன்,

கராமலை யத்தளர் கைக்கரி யெய்த்தே

அராவணை யிற்றயில் வோபென வந்தான்

விபாவி யளித்தருண் மெய்ப்பொருளுக்கே

இராம னெனப்பெய ரீந்தன னன்றே

[முதலை போர்செய்வதால் தளர்ந்து துதிக்கையுடைய யானையானது சோர்வடைந்து, ‘பாம்புப் படுக்கையில் தூங்கு கின்றவனே’ என அழைக்க, அப்பொழுதே வந்து காத் தருளிய மெய்ப்பொருளுக்கே, இராமன் எனப் பெயர் கொடுத்தான்]

என்றெடுத்தோதிய புலவரும் இவ்வீர. அவ்விடத்து இராமநாமத்தின் தத்துவத்தைத் தனக்கேயுரிய வொரு தனி வகையில் விளக்கவந்த கம்பர்கொள்கைக்கு, இன்றியமையாச் சொற்களாலேயே நம் பெருந்தகைக் குஞ்சரத்தலைவன் அழைக்க இரைந்தான். மெய்ம்மை அருள் அழகு என்னும் இவை மூன்றும் அந்தத் தில் ஒன்றே என்றும், பொறியின்வாய்ப்பட்டுப் பேரி டர் எய்தியமக்கள் இறுதியில் மெய்ம்மை என்றேனும் அருளென்றேனும் அழகென்றேனும் அவ்வொன்றின் உதவியை காடுவாரெனின் உயந்தவ ராவாரென்றும், அதுதான் செயலற்று உறங்குவதுபோற் றேன்றி னும், அடைக்கல மென்றழைத்தாரை விராவித் காத் தருளக் கறங்கினும் வேகமாக வந்தெதிர் நிற்குமென் றும் தெருட்டுதற்கமைந்த கம்பர் அவ்வயின், “அராவணையிற் றுயில்வோய்” என்று அக் கைக்கரி அழைத் தாற்போல் கேட்குமாறு தன் செவிகளுக்குக் கற் பித்துவைத்திருந்தார். இவ்விடத்திலோ அவர் வேண் டும் பொருள் முற்றிலும் வேறு. மூலப் பரம்பொரு ளே யாவுமாயின் அது, ‘ஏன்’ என்று புறத்தே வந்து நின்ற விரதையை விளம்புதற்கேற்கத் தன் பண்டைய முறைப்படியே அவ்வாரணம் இங்கு அழைக்கலா யிற்று. இந்த ஐயமே இப்பாசுரத்தில் இழைத்திருக் கின்ற தென்பதை, புறங்காண வகங்காணப் பொதுமுகத்தி னருணைக்க மிறங்காத தாமரைக்க ணைப்பெருமா அனியம்புதியா லறங்காத்தற்குனக்கொருவ ராருமொருதுணையின்றிக் கறங்காகு மெனத்திரிய நீயேயோ கடவாய்தான்

[பூதங்களுக்குப் புறத்திலேகாணவும் அகத்திலே காண வும் பொதுவாக அருட்பார்வை குறையாத தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய எம்பெருமானே, உலகத்தைக் காப்ப தற்கு உனக்குத் துணைசெய்வார் யாருயின்றித் தனியாகக் காற்றடிபோல் திரிய நீமாதிராமேயோ கடன்பட்டிருக் கின்றாய்—சொல்]

எனவரும் அடுத்த பாசுரத்தால் ஊகித்து அவ்வை யத்தையும் ஒருவாறு தீர்த்துக்கொள்ளலாம். ஞான

முடையோர்க்குத் தன்னைப் பூதங்களுக்கு அகத்திலே யும், தன்னுடைய அருளிற் குப் பாத்திரமாகின்ற பக்தர் களுக்குத் தன்னைப் புறத்திலேயும் பாட்டிக்கொள்ளும் படி இருவகையினரிடத்தும் ஒருபடித்தாய கருணை யுடையவன் எம்பெருமானாவதை முன் ஆயோத்தியா காண்டத்துக் காப்புச் செய்யுளிலும்,

வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த

மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கு

மூனு முயிரு முணர்வும்போ

ஊன்றும் புறனு முளனென்ப

எனச் செவ்விதன் காட்டியிருக்கின்றார். இவ்வண் ணம் உள்ளும் புறமுமாய் நின்று துணையேதுமின்றி அறங்காப்போன் இவனொருவனே யாவதன்றியும், பணியின்ற பெரும்பிறவித் கடல்தடக்கும் படிபற்றி நனியின்ற சமயத்தோ ரெல்லாரு நன்றென்னத் தனியின்ற தத்துவத்தின் தகைமூர்த்தி நீயாகி [ரோ னினியின்ற முதற்றேவ ரென்கொண்டென் செய்வா

[அச்சமுடைய பிறப்பாகிய பெருங்கடலைக் கடப்பதற்குப் புணையாகப் பற்றிக்கொண்டு, நன்மையையுடைய எல்லா மத்தினர்களும் தக்கதென்று இயம்பும்படி ஒப்பற்றி ன்ற பெருமையாய்த் தத்துவமூர்த்தி நீ ஆயின், மதங்களுக்குத் தலைவராய் அமைந்த தேவர்கள் எதினைக்கொண்டு என்ன செய்ய இருக்கின்றனரோ]

என்று நினைக்குமானவிலே, இதனைச் சார்ந்துதொடர் ன்தே,

ஓயாத மலரயனே முதலாக வுளராகி

மாயாத வானவர்க்கு மற்றொழிந்த மன்னுயிர்க்கு நீயாகின் முதற்றாறாத நெறிமுறையா வீண்மெடுத்த தாயாவார் யாவரே தருமத்தின் றனியூர்த்தி

[தருமத்தின் தனியூர்த்தியே, அழிவில்லாத பிரம்மன் முதலாக உள்ள இறவாத தேவர்களுக்கும் மற்ற மன்னுயிர் களுக்கும் முதல்தத்தை நீ ஆயின், முறைப்படி அவர்களைப் பெற்றெடுத்த முதல்தாய் ஆவார் எவரோ]

என்று வினவியவாங்கு ‘அப்பன்!’ அம்மை நீ’ என் னும் முடிவை எய்த, பின்னரும், நீயாகி பரம்பரமு நின்னவே புலகங்கள் ஆபாத சமயமுநின் னடியவே யயலில்லை தீயாரி னொளித்தியால் வெளியின்றற் றீங்குண்டோ வீயாத பெருமையை விளையாட்டும் வேண்டுமோ.

[நீயே ஆதிபரம்பொருள். உலகங்கள் உன்னுடையவை களே. இதகாறம் ஆய்த்தறியப்படாதிருக்கும் மதங்களும் கூட உன்னையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்ற னவே யொழிய வேறில்லை. அப்படியிருக்க, சளவு அனைய தீச் செயல்கள் செய்தவன்போல ஒளித்துக்கொள்கின்றாய். வெளிப்பட கின்றால் உனக்குத் தீங்கு உண்டாகுமோ! குறையாத இந்தப் பெரும் மாயவிளையாட்டும் உனக்கு வேண்டுமோ]

என, அன்னையும் பிதாவுமாயின் அறியப்படாமல் நிற் பதன் கருத்தைக் காணமாட்டாமல் ஆயர்வடைய நேர்கின்றது. தீயோரைப்போல், பயத்தாலும் பரிபலத் தாலும் எம்பெருமான், ஒருவருக்குத் தென்படாமல் ஒளிந்திருத்தல் வேண்டுமோ வென உத்தமர்தம் உள் ளம் எக்காலமும் எவ்விடத்தும் உளைகின்ற உண்மை யையே ஈண்டு விராதன் எடுத்தோதினான். இதன் கண் மற்றோர் கருத்தும் மறைந்துளது. தீயாரின், என்பதை ஒப்புப்பொருளாய்க் கொள்ளாமல் நீங்கற் பொருளாய்க் கொண்டக்கால், “தீயவர்களிலிருந்து

ஒளித்துக்கொள்கின்றாய். வெளி கின்றால் அவர்களுக் குத் தீங்குண்டோ” என்னும்படி அவ்வினா மாறலாக லாம். நல்லோர் இதயங்களிலும் ஞானிகள் உணர்வி லும் தானே சான்றாய்த் தெரிவித்துக்கொள்கின்ற எம் பெருமான் தீயோர்க்குச் சிறிதும் தென்படலாகாதென் றிருத்தலின் காரணம்என்? தீயோர்தம் தீமையினின்று திருந்த அவர்கட்கன்றோ கடவுட்காட்சி பின்னரும் பன்மடங்கு அவசியமாகின்றது. “ஆதலின், அருளு டைய பெரும, தெரியவின்று நீ அவர்களையும் ஆட் தொள்ளலாகாதோ” என்று ஏங்குவார், விராதனே போல், பலர். “ஒருகால், அவ்வாறு வெளியிற்றல் தீயோர்க்கே தீங்காய் முடியுமென்பது உன் திருவுள்ள மோ” என்னும் ஐயத்தைக் கடவுளின் கருணையில் அயிர்த்தலில்லாதார் எய்துவார். இரணியனுக்கெதிரே வெளியின்றபோது, அதனால் அவன் நன்மை யாதும் நாடாது, “மைந்தா, என்றன் கையில் அரிபைக் காட் டித் தந்தாய்” என்றே எழுந்து தன் வாழ்விற்குறுதி தேடி விழ்ந்தான். ஆதலின், தீயோர்முன் வெளியிண் றால் அவர்க்கே தீங்குண்டாகும் என்னுமெண்ணத் தால் எம்பெருமான் ஒளிந்திருத்தலுங் கூடும்.

ஆயினும் என்! ஒளிந்திருத்தலாற்றாணே, உன் மாயை பெரிதாவதன்றிக் கருணைக்குக் குறைவுண் டென் றெண்ணமாட்டோம், எனத்துணிந்து, தாய்தன்னை யறிபாத கன்றில்லை தன்கன்றை ஆயு மறிய முலகென்று யாகினைய ியறிதி பெப்பொருளு மவையுன்னை நிலையறிபா மாயையிது வென்கொலோ வாராதே வரவல்லாய்

[ஐயனே, தாயைத் தெரிந்துகொள்ளாத கன்று இல்லை. தன் கன்றைத் தாயும் அறியும்.(இது உலக இயல்) நீ இந்த உலகத்தின் தாய் ஆயின், எல்லாப் பொருள்களையும் நீ அறிகின்றாய், மற்று அவைகளோ உன்னுடைய தன்மையை அறியமாட்டா. வாராதவன்போல் எங்கும் வருகின்றவனே இது என்ன மாயையோ]

எனப் பின்னரும் வியக்கின்றான். வியந்து, காத்தற்கரு மமோ மிகவுடைய எம்பெருமான், அருந்தவமொன் றும் முயலாதுகி இருப்பதன்றியும், ஊக்கமும் ஆள் வினையும் அறவொழித்து உறங்குவான்போல் கிடக் கின்ற விரதையைபுன் சிந்தையிற்கொண்டு,

பொருவரிய சமயங்கள் புதல்கின்ற புத்தேளிர் இருவினையு முடையார்போ லருந்தவகின் றியற்றுவார் திருவுறையு மணிமாற்ப கினக்கென்னை செயற்பால ஒருவினையு மில்லார்போ லுறங்குதியா லுறங்காதாய்

[திருமகள் தங்கிய அழகிய மார்பையுடையவனே, இணையற்ற மதத்தினர்கள் சொல்கின்ற தேவர்கள், தீவினே தீர்ந்து நல்வினைகள் எய்தற்கு உரியவர்போல், அரிய தவங் களைச் செய்கின்றார். உனக்குச் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறது. ஆதலின் ஒருபோதும் தாங்காதவனாயினும், காரியம் ஒன்றும் இல்லாதவன்போல் தாங்குகின்றாய்]

என்று பரிசுப்பான்போல் பரவுங்கால், “திருவுறையு மணிமாற்பா” என்று அலனை அழைத்ததனின்றி தொடர்ந்த நினைவுகளால் தூண்டப்பெற்று, அரவாகிச் சமத்தியா லயிலெயிற்றி நேந்துதியா லொருவாயின் விழுங்குதியா லோடியா லொளித்தி திருவான நிலமகளை யிரித்தறிந்தார் சீராளோ [யால் மருவாருந் துழாயலங்கன் மணிமாற்பின் வைகுவான்

[அழகான திரிபுரவின்னை நீ ஆதிசேஷனாகத் தலையில் சமத்தினையுடைய வராகமர்க் உன் துன்பம் கொம்பில் ஏத்துகின்

றும்; பிரளயகாலத்தில் ஒரு வாயாக விழுங்குகின்றும்; திரு விக்கிரமனாக ஓடியின் உள்ளே ஒளித்துவிடுகின்றும்— இப்படி நீ நிலமகளைப் பாராட்டுவதை அறிந்தால், வாசனை பொருந்திய துளசிமாலையணிந்த உன் அழகிய மார்பில் தங்கியிருக்கின்ற ஸ்ரீதேவி, உன்மீது கோபங்கொள்ள மாட்டாளே]

என மாற்றான் பூசல் முட்டிவிடும் வாசகத்தில், பற்பல விதங்களால் எம்பெருமான் உலகிற்குதவும் சிலத்தைச் செப்பலுற்றான்.

ஆயினும் என்! எத்துணைதான் எத்தினனும் அப்பரம்பொருளின் மெய்மைதான் யாதென இயம்பவொண்ணா ஐயமே இறுதியில் எஞ்சுகின்றது. இதற்கு என்னையெனச் செய்வென், என்று வீராதனுடைய நெஞ்சம் வெடிக்கின்றது. ஆதலின் அவன் அறவு யிர்த்து,

மெய்ப்பைத்தான் சிறிதுணர்ந்து நீ விதித்த மன்னுயிர்களுய்யத்தா னாகாதோ வுன்கென்ன குறையுண்டோ வையத்தார் வானத்தார் மழுவாளிக் கன்றளித்த வையத்தாற் சிறிதையத் தவிர்த்தாரு முளையா

[ஐயனே, நீ நியமித்த இவ்வுயிர்கள், உன் உண்மையை உணர்ந்து சிறிது உய்யலாகாதோ! அதனால் உனக்கு ஏதேனும் குறையுண்டோ! (உண்மைநிலை உற்றுணர இயலா விடனும்) நீ சிவபிரானுக்கு அன்று பிரம்மகபாலம் கைகின்று நீங்க அஞ்சும் என்று இட்ட பிச்சையால், நீயே தலைவன் என்ற மட்டிலேனும் சிறிது சுந்தேசம் நீக்கினவர், இவ்வுலகத்திலும் சிலர் உளர்]

என வணக்கமுடன் உரைக்கின்றான். இவ்வாறு கருதுமளவில், “ஆம், அனைத்தும் நீயே என்னும் மெய் நிலைத்திருக்க வேறென் உணர்த்துகிருக்கின்றது” எனத் தெளிவலாமெனின்,

அன்னமா யருமறைக ளறைந்தாப்நீ பவையுண்ணை முன்னமா ரோதுவித்தா ரெல்லாரு முடிந்தாரோ பின்னமா யொன்றாதல் பிரிந்தேயோ பிரியாதோ என்னமா மாயமிவை யேனமாய் மண்ணிடந்தாய்

[வராகமாக உலகத்தைத் தோண்டி யெடுத்தவனே, அன்ன ரூபமாக இருந்து முன் பிரம்மதேவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தாய். அதற்குமுன் உனக்கு அவைகளைக் கற்பித்த வர் யாவர்? அவர்களெல்லாரும் ஒழிந்தனரோ! அதுநிந்த,

இப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து வேறாகியும் மற்ற அப்பிரபஞ்சத் தோடு ஒன்றேயாகியும் நீ இருக்கின்ற இது, அப்பிரபஞ்சத்தை விட்டுப்பிரியாமலோ அல்லது பிரித்தே தானே! இது என்ன பெரிய மாயமோ]

என மீண்டும் மாயமே முடுகிவந்து சூழ்கின்றது. பிரபஞ்சமே தானாய் அப்பிரபஞ்சத்தினின்றும் தான் வேறுமாய் அமைகின்ற அதிசயத்தை ஆற்றலரிது. இவைகளை விசாரிக்கப்புகுவார், பாரலீகக் கவி உமார் ஸகாயாம் என்றவர் எங்கியபடி, சென்றவழியே திரும்புவதல்லால் சேர்ந்து திருமிடம் எட்டியநான் யாண்டு மில்லை.

எனினும் என்! எம்பெருமானை எய்தி உய்வதற்கு இத்தகைய ஐயங்கள் இடையூறு யிருக்கவேண்டா. முன் மிதிலையில் மணக்கோலமுடன் இப்பெருமகன் உலாவந்தான், ஒரு தெரிவை, “கையும் மெய்யும் கண்டிலன்” ஆயினும், “கண்டவர் உய்யும் உய்யும்” என்ற உறுதியை உன்னினான். அந்த நிச்சயத்தை வீராதன் இவ்வுந் தன் கதியால் நிரூபித்து நிற்கின்றான். ஏனெனில் மெய்யைத்தான் சிறிது முணர்ந்திலனாயினும்,

ஒப்பிறையும் பெறவிய வொருவாமுன் னுவந்துறையு மப்புறையு நெற்றடியே னருந்தவந்தா லனுகுறலா லிப்பிறவிக்கடல்கடந்தே னினிப்பிறவே னிருவினையுத் துப்புறமு நீர்த்தசுடர்த் திருவடியாற் றுடைத்தாய்நீ

[ஒப்புச் சிறிதுமில்லாத ஒருதனி முதல்வனே, முன் நீ விரும்பித்தங்கும் திருப்பாற்கடலை விட்டு, அடியேனது அரிய தலத்தினால் இங்கு வந்ததால், இந்தப் பிறப்பென னுங் கடலைக் கடந்தேன், இனிப் பிறக்கமாட்டேன். என் இருவினைகளும், பவன்போன்ற ஒளியுடைய உன் திருவடிகளால் தீர்த்தருளினாய்]

என விளம்பி, முதலிற்போன்றே முடிவிலும் இராம பிரானது திருவடிகளைத்தொழுது தன் தோத்திரத்தை முடித்தான்.

அடியார்குலம் வாழவருமெம் மழைவண்ணத் தன் ணல்தன் கால்வண்ண மிங்குக்கண்டோம்; கொடியோர் குலம் அழிந்தொழிய வோங்குமவன் கைவண்ணம் இனிக் காண்போம்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

“சுத்வைத்யசாஸி” நஞ்சன்கூடு

குழந்தைகளுக்கு: கவனிக்க ஏமாடுதீர்

புரீகர கஸ்தூரி மாத்தியை கோரோஜனை மாத்திரை சித்ர தைலம்,

“பால சுதா” (Reg.)

அமிர்தாமலகதைலம் குழந்தை கட்டிக்கும் ஜ்வரக் கட்டிக்கும்

பம்பாய். கல்கத்தா.

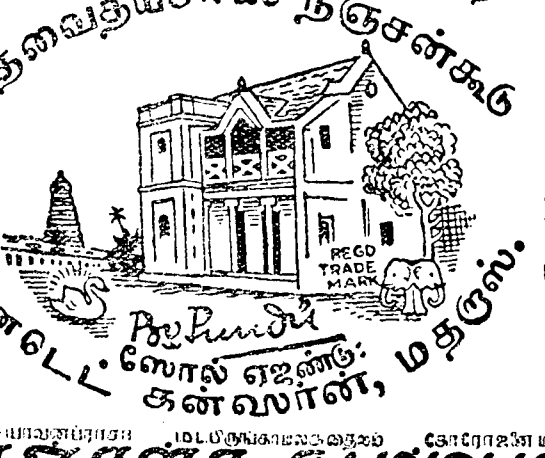
டானிக்குகள்:

சாவனப்பிராசா திராகூபாக பாதாமி ரசாயனம்

ஜீவஸூதா (Reg.)

பிருங்காமலக தைலம் ஸ்டெஷல் மருந்து 15 ராட் களுக்கு ரூ. 2-0-0.

பிரான்சு: மதுரை. காஞ்சிபுரம்

REGD. TRADE MARK

சுத்வைத்யசாஸி

சுத்வைத்யசாஸி

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

சுளாமணி

[4-வது வால்பூம், 958-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தூதுவிடு சுருக்கம்.

450

மாலைதாழ் மாடவாய் நிலத்தகத்து மங்கைமார் வேலவாய நெடியகண் விலங்கிநின் நிலங்கலாற் சாலவாயி ருமெலாமொர் தாமரைத் தடத்திடை நீலமா மலர்க்குழா நிரந்தலாந்த நீரவே

50.

மாலை - பூமலைகள், தாழும் - தொங்குகின்ற, மாடவாய் நிலத்து - மாடங்களின் வாயிலில், அகத்து - அவ்வல் வீடுகளில் வசிக்கும், மங்கைமார்-மாதர்களது, வேலவாய நெடியகண்-வேலின் துணியைப்போன்ற கூர்மையான பெரியகண்கள், விலங்கி நின்று இலங்கலால்-ஒளியுடன் கூடி விளங்குவதால்; சாலம் வாயில் தாம் எலாம் - சாளரங்களையுடைய வாயில்களெல்லாம், ஓர் தாமரை தடத்து இடை - ஒரு தாமரைக் குளத்தினிடையே, நீலம் மா மலர் குழாம் - சிறந்த நீலோற்பல மலர்களின் கூட்டம், நிரந்து அலாந்த நீரவே - வரிசையாக மலர்த்திருக்கின்ற தன்மையன ஆயின.

மாளிகை - தடாகத்திற்கும், மாதர்க்கும் தாமரைக்கும், அவர் கண்கள் நீல மலர்களுக்கும், ஒப்பாயின.

451

சண்ணமாரி தூவுவார்
தொடர்ந்துசேர்ந்து தோழிமார்
வண்ணவார வளைதயங்கு
முன்கைமேல் வணங்குவார்
நண்ணிராநெ ழிந்துசென்று
நம்பிமாரகண் முன்னேரே
கண்ணிதம்பி னென்றிரந்து

51.

கொண்டுநின்று கண்ணுவார்.
(மாதர்கள்), சண்ணம் மாரி தூவுவார் - வாசனைப் பொடிகளை மழைபோல் சொரிவார், தொடர்ந்து சேர்ந்து - தொடர்ந்து அடைந்து, தோழிமார் - தம் தோழிமார்களது, வண்ணம் வளைதயங்குவாரம் முன்கைமேல் வணங்குவார் - அழகிய வளைகள் தங்கிய அன்புடைய முன்னங் கைகளின்மேல் சாய்வார். நாண் ஒழிந்து - வெட்கத்தை விட்டு, நம்பிமார்கள் முன்னர் நண்ணிசென்று - அரசகுமாரர்களுக்கு எதிரே நெருங்கிச் சென்று, “கண்ணி தம்பின் என்று - பூமலை கொடுங்கள்” என்று, இரந்து கொண்டு நின்று - யாசித்தவர்களாய் நிற்குகொண்டு, கண்ணுவார் - கருதுவார்.

452

பாடுவார் முரன்றபண் மறந்தொர்வாறு பாடியும் ஆடுவான் மறந்தணி மயங்கியாமை யாடியும் குடுவான் ரெடுத்தகோதை சூழ்குமுன் மறந்துகண் னையவாய் நிழற்கணிந்து நாணுவாரு மாயினார்.

52.

பாடுவார் - பாடுகின்றவர், முரன்ற - இசைத்த, பண் மறந்து - பண்களை மறந்து, ஓர் வாறு - ஒரு வாறு, பாடியும் - பாடியும்; ஆடுவான் மறந்து - ஆடுவதை மறந்து, அணி மயங்கி - கிரமம் பிறழ்ந்து, ஆமை ஆடியும் - ஆமையைப் போல் ஆடியும்; குடுவான் தொடுத்த கோதை - குடுவதற்குத் தொடுத்த பூமலைகளை, சூழ்குமுன் மறந்து - அடர்ந்த தம் கூந்தலில் அணிவதை மறந்து, கண்ணாடி வாய் நிழற்கு - கண்ணாடியில் தோன்றிய தமது பிரதிபிம்பத்துக்கு,

அணிந்து - சூட்டி, நாணுவாரும் ஆயினார் - நாணம் அடைகின்றவர்களும் ஆயினார்.

ஆமைபாடினார், ஆமை ஆடினால் எவ்வாறிருக்குமோ அவ்வாறு அடைவின்றி ஆடினார்.

453

இட்டவில் விரட்டையு மிரண்டுகெண்டைபோல்பவும் விட்டிலங்கு தொண்டையங் கனிப்பிழம்பொ ண்விராய்ச் சுட்டிசூட் டணிந்துகுளி மைமணிசு டர்ந்துநீர் பட்டம்வேய்ந்த வட்டமல்ல தில்லைல்ல பாங்கெலாம் 53

நல்ல பாங்கு எலாம் - அழகிய அவ்விடங்களில் எல்லாம், இட்டவில் இரட்டையும் - இரட்டையாக அமைத்த (புருவங்களாகிய) விற்களும், இரண்டு கெண்டை போல்பவும் - (கண்களாகிய) இரண்டு கெண்டை மீன்களைப்போல்பனவும், விட்டு இலங்கு தொண்டை அம் கனி பிழம்பொடு - விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற கொவ்வைக்களியாகிய உதடுகளோடு, உள் விராய் - கலந்து, சூட்டு சுட்டி அணிந்து - கொண்டையில் சுட்டி என்னும் ஆபரணத்தை அணிந்து, குள் இமை மணி - சூழ்ந்து பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள், சுடர்ந்து - ஒளி வீசி, நீள் பட்டம் - நீண்ட நெற்றிப்பட்டங்களை, வேய்ந்த - அணிந்த, வட்டம் அல்லது இல்லை - (மாதர்களின்) முகவட்டங்கள் அல்லது வேறு இல்லை.

454

அலத்தகக்கு மும்புதம் மடித்தலத்தொர் பாகமா நிலத்தலத்தொர் பாகமாக நீடுவாயில் கூடுவார் [லான் கலத்தலைத்தொ குத்தகோவை கண்ணெகிழ்ந்து சிந்த மலைத்தலைத்த முற்சிதர்ந்த போன்றமாத வாயெலாம்.

அலத்தகம் குழம்பு - செம்பஞ்சிக் குழம்பு, தம் அடி தலத்து ஓர் பாகம் ஆக-தம்பாதங்களில் ஒரு பாகமாகவும், நிலம் தலத்து ஓர் பாகம் ஆக - தரையில் ஒரு பாகம் ஆகவும் (சிந்தும்படி விரைவுடன் பூசிக் கொண்டு) நீடு வாயில் கூடுவார் - நீண்ட வாயில்களை அடைகின்ற மாதர்களது, கலம் தலை தொகுத்த கோவைகள் - ஆபரணங்கள் தொடுத்திருக்கின்ற கோவை மால்கள், நெகிழ்ந்து சிந்தலால் - அறுந்து சிந்துவதால், மாடம் வாய் எலாம் - மாளிகைகளின் வாயில்கள் எல்லாம், மலைத்தலை - மலையில், தழல் சிதர்ந்த போன்ற-நெருப்புச் சிந்தியிருப்பதுபோல் விளங்கின.

455

பாடகந்து எங்கவும் பசும்பொனோலை மின்னவும் சூடகந்து னும்பவுஞ் சுரும்புகூழ்ந்து பாடவும் ஊடகங்க சிந்தொசிந்து நின்றுசென்றுவந்துலாய் நாடகங்க ணன்னகர்க்க ணங்கைமார் நவிறிறார்.

55-
பாடகங்கள் துளங்கவும் - பாதங்களி லணியும் பாடகம் என்னும் ஆபரணம் அசையவும், பசும் பொன் ஓலை மின்னவும் - காதிலணியும் பசும் பொன் ஓலைகள் பிரகாசிக்கவும், சூடகம் துளும்பவும் - கைவளைகள் குலுங்கவும், சுரும்பு சூழ்ந்து பாடவும் - வண்டுகள் சூழ்ந்து பாடவும், ஊடு அகம் கசிந்து, மனம் உள்ளெல்லாம் இளகி, ஒசிந்து - தளர்ந்து. நின்று சென்று வந்து உலாய் - நின்றும் போயும் மீண்டும் உலவியும், நங்கைமார் - மாதர்கள், நல் நகர்க்கண் - நல்ல நகரத்தில், நாடகங்கள் நவிறிறார் - நாடகங்கள் நிகழ்த்தினார்.

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வாலயம்.

தலையங்கங்கள்:—அறிபாமை வேண்டப்படும் 4. சயநலச் சோதனை 8. விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம். முடிவிற்கு முயல்வேண்டா. விளம்பரம் வெட்கக்கேடு. கல்லாதபீர்தனே நல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் ஸ்வர்த்தம். வாலின் னோம். பெருமையின் பெருமை...முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்பது உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) அயோத்தியா காண்டம் முதலிரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேதவியாசர் முதலானோர்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமான் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்து, 'தசரதன் குறையும் கைகேசி நிறையும்' என்னும் நூலிற்குரிய பொருளுள் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொள்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறித்தொகை:—(K. இராமரத்னம் ஐயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச்சங்கநூற் செய்யுள் நானூறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துநான்கு கலைகளையறிந்து கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜபிள்ளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாலி லேடி of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிய கதை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உணவுநாட்டம், அழகை, சிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இணை விழைச்சி, வினையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—வில்லிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்பதுடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:—K. இராஜகோபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-வது பத்தி 6-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடாமணி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியை அமுகுற விளக்கிய 'மாதவி மாதவர்' என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார் சரித்திர உண்மைபோன்ற பல கட்டுரைகளும் நிறைந்துள்ளன.

1931-வது வருடம் 4-வது வாலயம்.

தலையங்கம்:—அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமைவினு மருமை 4. மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளார் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அயோத்தியாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

குளாமணி:—(K. இராமரத்னம் ஐயர், B. A.) இதுகாறும் உரை யெழுதப்பெறாத இந்நூல், உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஐந்துறு செய்யுள்கள் வந்துள்ளன.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், யௌவனம், மதம், சித்தார்த்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணர்வு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றன.

பிலாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புவவர் R. B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பர தேவர் சரிதம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவகரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வோர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேறாத நூல். அகப்பொரு ளிலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்மப்பா ஐயர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநூல்களோடு ஒப்புநோக்கி ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழிரட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல. ஒவ்வொரு வாலயிற்கும் விலை வருமாறு:— பைண்ட் செய்யாது ரூ. 7 8 0

காலிகோ கிட்ட பைண்ட் ரூ. 8 8 0 ஆப்லேதர் கிட்ட பைண்ட் ரூ. 9 0 0

இவ்விலையில் தபால் இரயில் சார்ஜ் அடங்கவில்லை. இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்புவோம். எழுதப்பெற்றிருக்கக் கூடியவை இரயில்வே கட்டணம் ஆகாது. பர்மா, விலோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பமுடியாத கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சார்ஜ் ரூ. 2—4—0 சேர்த்தனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னாப் பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பவர் தபால் சார்ஜ் ரூ. 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

வர்த்தமானம்

மிருகங்களின் கர்ப்பம்:—பூனை 50 நாள், நாய் 60 நாள், பன்றி 115 நாள், ஆடு 150 நாள், பசு 285 நாள், எருமை 310 நாள், குதிரை 345, கழுதை 380 நாள், யானை 615 நாள்.

ஹைதராபாத் ரைஸாம் மன்னரிடத்தில் 100,000, 000 லட்சம் மதிப்புள்ள தங்கமும், 200,000,000 பெறுமானமுள்ள நகைகளும் இருக்கின்றன வென்று ஒருபிரிட்டிஷ் பத்திரிகை கூறுகின்றது.

காலண்டர் வரவு:—லயன் சோப் கம்பனியின் இந்திய ஏஜண்டான அடைக்கப்பெட்டி கம்பனியார் 1932-வது வருடக் காலண்டர் ஒன்றை அனுப்பிவித்தார்கள். காலண்டர் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கின்றது.

இங்கிலாந்திலுள்ள இந்தியா மந்திரி கார்பாலயத்தின் மண்டப சிகரத்தில் இந்தியமுறையில் சித்ரவேலை செய்வதற்காக நான்கு இந்தியச்சிற்பிகள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். ஒரு அடிக்கு ஒரு பவுன் வீதம் அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கப்பட்டதாம்.

யுத்தக்கடன் விஷயமாக ஜெர்மனியார் பிரஞ்சு அரசாங்கத்திற்கு வருஷம் ஒன்றிற்கு 205000 லட்சம் தங்க மார்க்குகளை யுத்தம் நின்றதிலிருந்து 37 வருஷத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அதற்குப் பிறகு 20 வருஷங்களுக்கு 153000 மார்க்குகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஜெர்மன் குடியரசு அரசாங்க பொக்கிஷ மந்திரி இனிமேல் அப்படிக்கொடுத்து வருவதற்கு ஜெர்மனியால் இயலாதென்றும், அப்படிக் கொடுக்கும்படி ஜெர்மனியை வற்புறுத்துவது உலக நன்மைக்கான காரியமாகாதென்றும் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கின்றார் என்று ஒரு அயல்நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

வெங்கடபதி தேவமஹாராஜன்:—1585-ம் ஆண்டு முதல் 1614-ம் ஆண்டுவரை விஜயநகர ராஜ்யத்தை, பென்னுகொண்டா என்னும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட வெங்கடபதி தேவமஹாராஜனது சரித்திரத்தைக்கொண்ட இந்நூல் வரப்பெற்றேன். இந்நூல் முதன் முதல் ஸ்ரீமான் T. சிவசங்கரன் என்பவரால் தெலுங்கில் எழுதப்பெற்றது. அமராபுரத்தில் வயித்தியத்தொழில் செய்துவரும் டாக்டர் V. A. சப்பிரமணியபிள்ளை என்பார் அம்முதலான தமியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். வெங்கடபதிராஜ மஹாராஜனது பிறப்பும் வளர்ப்பும், அவரது போற்றலும், ஆட்சியின் மாட்சியும் இந்நூலில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழரும் அம்மன்னரின் ஜீவிய சரி

தையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு இது மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என முகவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. 80 பக்கங்களைக் கொண்ட இப்புத்தகம் நல்ல காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை அரை 12. வேண்டுமோர் டாக்டர் V. A. சப்பிரமணியப்பிள்ளை, அமராபுரம் அனந்தபூர் ஜில்லா என்ற விவசாயத்திற்கு எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கலைமகள்:—தாம் கற்றறிந்தவைகளைப் பிறரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்வதே கற்றவர்களின் கடனாதலால், அக்கடமையை நிறைவேற்றிவைக்கும் நோக்கத்துடன் மைலாப்பூர் லாஜர்னல் அச்சுக் கூடத்தில் அச்சியற்றி ஸ்ரீமான் R. நாராயணசாமி ஐயரால் பிரசுரிக்கப்படும் கலைமகள் என்னும் மாதப் பத்திரிகையின் முதல் இதழ் வரப்பெற்றேன். இக் கலைமகனின் நிர்வாக ஆசிரியர் T. S. ராமசுந்திர ஐயர். ஸ்ரீமான்களான P. N. அப்புலாமி ஐயர், S. அனவிரதநாயகம் பிள்ளை, M. இராகவ ஐயங்கார், K. V. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர், T. K. சிதம்பரநாத முதலியார், T. சிவராம சேதுப்பிள்ளை, K. A. லீலகண்ட சாஸ்திரி, S. வையாபுரிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மியம்மாள் முதலியவர்களை அடக்கியுள்ளிருந்து பத்திரிகை சிறந்த முறையில் நடப்பதற்குத் துணைசெய்வார்கள் என்று தெரிகின்றது.

முதல் இதழில் மகாமகோபாத்யாய சுவாமியாத ஐயர் கலைகள் என்னும் விடயத்தைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். மஹாபலிபுரமும் பகிரதன் தவமும் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி பொன்றை ஸ்ரீமான் K. A. லீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதியுள்ளார். சிறுவர்களும் எளிதில் படித்து அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம், தாவரங்களைப்பற்றிய வியாசமும், பாம்பைப் பற்றியும், தோல்வகைகளைப்பற்றியும் சில வியாசங்கள், ஸ்ரீமான்களான M. S. சபேஸ் ஐயர், விசுவநாத ஐயர், அப்புலாமி ஐயர் முதலியவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். தமிழ் வேந்தரின் படையெடுப்பு என்ற கட்டுரை ஒன்று M. இராகவையங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. அச்சுயந்திர வளர்ச்சிப்பற்றியும் அச்சுவசதி கல்வி அபிவிருத்திக்கு உதவவல்லது என்பது பற்றியும் ஸ்ரீமான் S. வையாபுரிப்பிள்ளை ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். நாமும் வள்ளுவரும் என்ற ஒரு கட்டுரை ஸ்ரீமான் T. K. சிதம்பரநாத முதலியாரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. மாதர்கள் பகுதியொன்றும் இதில் உளது. அப்பகுதிகளில் மாதர்களே விஷயம் எழுதியுள்ளார். இம் முதல் இதழில் ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி அம்மாள் என்பவர் மீன்களைப்பற்றி எழுதியுள்ளார்.

இப்பத்திரிகையின் வருட சந்தா ரூ. 4 நல்ல காகிதத்தில் செவ்விய அச்சுடனும் சித்திரப்படங்களுடனும் இது வெளிவந்துள்ளது.

வெளிவந்து விட்டது! சென்ற நான்கு வருடகாலமாய் எதிர்பார்க்கப்பட்ட புதுமையான நாவல்!! வெளிவந்து விட்டது!!!
தென் இந்திய நாவல் உலகத்து முடிசூடச் சக்கரவர்த்தியாகிய சிகரந்த நாவலாசிரியர்
வலூர், கே. துரைசாமி ஐயங்கார் எழுதிய
துரைக்கண்ணம்மாள் அல்லது திரிசங்கு சாவல் திரியார்.
என்னும் புதுமையான நாவல் வெளிவந்துவிட்டது. இவ்வொப்புயர்வற்ற நாவலை வெறும் வார்த்தைகளால் புகழ்ந்து எழுத முடியாதென்பது நிச்சயம். பிரமிக்கும்படியான அநேக சித்திரப்படங்கள் அடங்கியது—450 பக்கங்கள் கொண்டது. (தபால் செலவு அரை 7) விலை ரூபா 2 4 0.
V. S. சாமி அண்ணா கம்பெனி, வேப்பேரி, மதராஸ்.

—:வைத்திய ரத்ன:—

மண்டி. D. கோபாலாசாரி அவர்களின்

ESTD 1898

“ஜீவாமருதம்”

பலவிறும், நரம்புத்துளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, வியக் குறைவு, இவைகளைப் போக்கி, தேக பலம், நரம்பகச்சத்தி, விரியாவிர்த்தி, வைகளை அளிப்பதில் இனையுற்றுது எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும். விலை ரூ. 3-4-0

அயுர்வேதாஸ்ரமம்

தயாறு பெட்டி. 287. மதுரை.

கேடலாக, இனும்

அகராதிகள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்) ரூ. 18-0-0

காரைக்கல் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம் வி. எச். நாத பிள்ளை இயற்றியது 676 பக்கங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நேரான தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் கொண்டது. 6-0-0

கலாநிலயம்,

புரையொக்கம், சென்னை.

1930-வது வால்யூர்

பயிண்டு செய்தும் செய்யாமலும் சிடைக்கும். சில பிரதிகளே இருக்கின்றன. வேண்டுமொர் சிக்கிரத்தில் பெறல் நலம்.

குறந்தொகை என்னும் சிறந்த சங்கநூல் உரையுடனும், விசேடக் குறிப்புநூலும் இவ்விதழ்களில் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

விலை உள்நாடு விலை வெளிநாடு

9-0-0 அரைலெதர் பயிண்டு 10-8-0

8-8-0 காலிகோ 10-0-0

7-8-0 (பயிண்டு செய்யாதது) 9-0-0

ரயிலில் அனுப்பப்பட்டதொன்றிற்கு 6 அணு அணு தபாலில் அனுப்பவேண்டுமானால் உள்நாடுகளுக்கு ரூ. 2, வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 3 விலையுடன் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

கலாநிலயம்,

புரையொக்கம், சென்னை.

[தமிழ்நாடு] நாஷனல்

[1906]

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பிளிக், 7, கவுன்ஸில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

1906-ம் ஆண்டில் எற்படுத்தப்பட்டது.

ஸ்டாக்குகளிலும், பாண்டுகளிலும் அவ்வப்போழுது எற்படும் மாறுதல்களில்லாது லைப் இன்ஷூரன்ஸ் நிர்ந்தர சேமிப்பாக விருக்கின்றது.

பிள்ளையின் கல்விச் சேமிப்பு வயோதிகச் சேமிப்பு

பெண்ணின் வரதகியைத் துடிப்பிச் சேமிப்பு

இவற்றிற்கு இன்ஷூர் செய்துக்கொள்.

குறைந்த விகிதப் பிரீமியங்கள்—தாராள நிபந்தனைகளை

இந்தியாவில் மட்டும் நிகழ்க்கப்பட்டாலும் வலிமை

பெற்ற கம்பெனி

மொத்த ஜுவேலி ... ரூ. 1,72,00,060-க்குமேல்

செலுத்தப்பட்டன உரிமைகளின் மொத்தம், 86,00,000

திருத்திகரமான விதப்படி போனஸ்

வெளியிடப்படுகின்றது.

எஜன்ஸி நிபந்தனைகளைக் கெழுதுவது உங்களுக்கு

லாபகரமானது.

T. அனந்தாச்சாரி, B. A. பிராஞ்சு காரியதரிசி,

113, அரமணைக்காரத்தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், மதராஸ்.

R. G. தாஸ் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்

நேருப்பு, இதர விபத்துகள் சம்பந்தமானவற்றை

நாஷனல் நேருப்பு

& ஜெனரல் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்டார்

கவனித்து வருகின்றனர்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பிளிக்,

7, கவுன்ஸில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

டி. அனந்தாச்சாரி, பி. ஏ., பிராஞ்சு காரியதரிசி,

113, அரமணைக்காரத்தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், மதராஸ்

ஆர். ஜி. தாஸ் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்.

அலங்காரம்—அழகு—ஸ்நானம்

இவைகளுக்கு எங்கள்

:: மணித் தைலம் ::

மிகச் சிறந்தது. ஆயுர்வேத முறைப்படி தயார்செய்யப்

பட்டது. 50 வருஷங்களாகப் புகழுடன் உலாவியிருக்கி

றது. தலையிறை உதிராமற் தடுத்து நீளமாக வளரச்

செய்யும். முகத்திலுண்டாகும் கெடுக்கையும் பருக்களையும்

நீக்கும். உஷ்ணத்தைச் சமனஞ்செய்யும்.

5 துலாம் தைலம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1

5 புட்டிகள் விலை ரூ. 4

ஆரோக்கிய கிரந்தம் இனும்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளஷதாலையம்,

26, பிராட்வே, மதராஸ்.

— திருக்குறள் —

மூலமும் சொந்தறிப் பகராதியும்

விஷய ஒப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாகியிருக்கின்றன. மாணக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயன்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது கலபமன்று.

விலை அணு 12. வி. பி. செலவு வேறு.

கலாநிலயம், புரையொக்கம், சென்னை.